

[illegible]

[illegible]

[illegible]

پیش از توجه و خلوت به خود و مصلحت انداختن در حجت نیفزود و امانت کارگان
تو می گویم اما چه در اینجا شش سلسله ای کن گویم اندر هیچ شش سلسله و یا در سلسله
چهار سلسله بدان سبب آفتابان گویند سلسله در دست و پا کرده و نیست ششم
فرس کج اما در اینجا است خزان نیفتد نیست تو مصلحت میان کیفیت و فساد و کثرت که به کار آمد
تخالف الطایع گویم آلوده کن از مادی و نبات حیوان و کثرت و کیفیت که حاضر است
در رشته نه از شش سلسله ای در هر یکی فرس کج میگذرند سلسله منظور اند به تقدیر محبت بر تو چه غیر
تقریر و نه ای آید از آنکه در شش سلسله گویند هیچ جایگاه به دست از آنکه جمع غیر در الطایع باشد
نون در کلام و می آید به آید و نبات است که در آب یک کلمه است و سلسله و کلمه و آید و نباتی می باشد
گویند که آب در بر نبات تر نبات نون در آب غلظت پیدا می تواند شد و حضرت بیعت حضرت
و در راه و بارگاه و ملاطفت و اسطوار و متبوع و مزین و ارکان و نباتی و آب یک سلسله
غلیظ است نه حقیقت و در سلسله و نباتی و آب یک سلسله و در کلمه و نباتی و آب یک سلسله
ای متفرق نیستی و جمع شوی و متکثر نه تا کم شوی و متفرد که بود و وجود قابل این در تفرقه و
تفصیل و تعدد و تفرقه است که از ایند کلمات من حجت می گویم و در آن تفرقه
و تفصیل است و چون آب و اسطوار آب دانسته که در جبهه گستر آب نشود اگر چه در ظاهر گستره
مشابه و منتهی نیست و سوره ای که بگفته می راست جمله از آن حساب و در تفرقه آن در جبهه
باشد و در حقیقت حیاتی است بود پس این و منتهی است و این است این است این است
خدا را آنچه در آینه چهره و صافی دیده شود چه می آید از این سلسله که در سلسله است
غیبی است در آن مثل شود و در یک گزیندن و نگاه کرد و در تفرقه حضرت تو از تفرقه
و تفصیل تفرقه و تفرقه تعالی مشاهده کرد و در تفرقه بود که شمس که دعوی خدا می کرد و از این
نبی الهی در جبهه و بیعت شد و تفرقه و تفرقه شد و در تفرقه و تفرقه شد و در تفرقه و تفرقه شد

100

[illegible]

از زبان پادشاه اول این خواجه دیگر بفرموده را بیاورد آن شد گامید گزاندان خوشین
مردودیه بفرموده در اینجا اسیر قیاس مهر است بفرموده در کلیه دریافت از تو
کم که بفرموده خوشین در تو دید یعنی ذات و صفات را در بار ذات و صفات خود
کرد خشن الله اوم خشنی بفرموده این را به شربت رتبه بگفت قیاسی فرمود نشوی قی
تکاسی کسی که تو در تو تو فرموده کند رتبه با چه در باره کند مانی که از پادشاه
تو را اینده از تو باطل که اصل قیاس است اسد لان سیاه کرده اند پادشاه می
تندی که می بود مانده بده نظر آبا اینجا است منزل شد اس جوین گزندی در میان
هر من بفرموده سار سار از نظر تا اینجا است که خدا را خبر کند از توان یافت وقت
برای و چون از این بگذرد و خواهد بود قیاس برانی منطقی خدا را بیاورد در روش
و کم شکی بیداریت عالی از آنست که جبر و اختیار است یا سحر و شکر از پادشاه
اوینده و یاد اندک و بیا منظر است از آن بگشتن تو داری خود منم به از آنچه
بر منم گشتن کنایه از اعطاء خیر است و ایضا معروف است در دنیا که هر که از
است و بدین را از آنچه گشت آنچه بپادشاهش اعمال بود و در هر و تصور و فکر است
زیر به بلند است و سیلاب است به این عنان من از آن فرست کریم بلند و سیلاب
موانع تو به آن راه است و راه حیات طریق مقصود عنان تو به است بل طریق سلامت و
ثابت است از این پادشاه تو چگونه ندیم به راه تو پیشتر به پادشاه است که از
است که از پادشاه پیشتر راه ترانه بنیم و بنم که عقل و ادب و دانش به پادشاه تو
درین است به پادشاه و این است باندازه گشت از آن است شود حکمت انداز
را در عنون سزاوارده اند و بدین از این نیز است اندازه تر به مقدار است و تبار
از پادشاه است که بفرموده است که قابل نیست باشد بدانه و آن دو قسم است اول من

[illegible]

بقدر سزای و شرافت بلکه اینک منوچهر است او است و با سوزی و ناله و گریه میگوید
 بدین دنیا که منی شهادتین تو نیستی خواجه صوفیه کمالی بزرگ اندک بپر و دل
 هستی و پرستی نیت تو ندانیش تقصیر و اشتباه است عجب حکم کرده شده انداخته و او را کز
 صحنه برون است باین طاعت قدم فرات است چه عجب که خواجه نام بداد به این تسامح مبارک
 و معارف نام از جوی ارمیاء کرده اند و کز دایره جبر و محنت رسته که چنانچه جبر
 است که هر که بخلای فرزند سرش نهاده به غیر از این جبر اجبت و انشراح و توانی خدا
 انگیخته و مقدره باشد تا آنکه چو در ذوق سوسن ابرار از سر ز کلف نام و ناسازی و سر غم و زاری
 بایرگاری مرگانه داری و بنیر غروب شکایت ازای داری و زوینستاره غم بر درگاه
 بسته در جبهه علی بن ابی طالب است که محبت و عشق است و در بر خلق درد دوی نبوت و در
 درگاه اهلان درازند و تو خجسته و ناز ازل عبارت از بدم اویت است و ایدار علم
 ماورای ابرار و درازند مقدره و معنای به جانب غم دراز و در بیت است و تقیم بزرگ
 نامه از عالم سید یحیی کفیل ابو عالم است از باب است و شفاعت از ظلمانی و نورانی
 که چون روزگار بد چنانکه است بخت تقلید با سوره بود و شفاعت ایشان بازون پسیاه
 روزان مغرب و هند و نیا آن پیش آمد و سفر و این طریق و در روز شب ناز و غم و
 فاسد و صانع برت و مختصر و عربیت تنافیه بعضی نصاری زمین با وصل سالی
 درفش و دینیه و خفته اندکی است و با عمار کمالات و روحانی که بران عمل و جود و متغیر
 است آسمانی ای روشن است و این پار و این اندام با کثرت اعلی و غفلت
 فرج از راه و نایب و در کیم و بلور آن که فرج خاک که نبات است بخورند و براس
 و بهر سلسله سیاهی و حال عباسیان پیدی جریتم شما سبایان عباسیان آن و بهر
 عبد الملک بنی خاندان عباسی در است و این اسامع و نام که لقب شریف است و

[illegible]

شد ببری بالکسیر اسل و لب خسر و دست عرب از انقیر و ده کسری که بشهر و بر این لب
 نو شیر و حاج است و نیز بر دشته بد این کسری خوانند چه که بر بار دشته دوم را قهر گویند که کسری
 نیم بی باشد و جبار که ملک است کسری بود نشان یکی که تن اند و کسری شان و بار خود بیاید
 محیطش که کوم و باره و نیز خیزد است کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 زمین را احاطه و کوم و نیز خیزد است کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 و کوم و نیز خیزد است کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 کوم و نیز خیزد است کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 تیغ بر زمین و تیغ و تیغ و کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 خبر و انقیر و تیغ و تیغ و کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 منتقم اند اگر خیزد است کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 تیغ و تیغ و کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 بر آید از آنحضرت با دلی گوشتش با تمام سیدی قیای و عالم همه دو خیزد و زن
 بر دو کسری اند و خیزد است کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 بر آید از آنحضرت با دلی گوشتش با تمام سیدی قیای و عالم همه دو خیزد و زن
 و تیغ و تیغ و کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 بعد از آنکه گویند به دست با یکم و دوم کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب
 چون باز هم نشانی از بحرین و جبهه شیر نیز گویند و دو عالم دنیا و آخرت است قیاد و
 استقل و است وجه تشبیه و تیغ ظاهر این دو است نیز خیزد در یک لباس است حاصل
 آنکه ملک و دنیا و آخرت نبود و قیاد و دو عالم بر آید و کسری که کسری است و دریا است و کسری که اکثر جواب

[illegible]

شده و گفته اند که اینست که در این عالم است عروج آنحضرت تا غایت بود که آسمان را در
کین پدید آورد و در میان و یا از آیه ای است بقول بعضی که میگویند برای عروج او تدبیر گشته
بودند و گفتند که اینست که در این عالم است عروج آنحضرت تا غایت بود که آسمان را در
شهری که نامش عید فرزند کرد و شبانه و شش و شوی و در آن آسمان مجلس فرمودند
که در آستانه کائنات غلام ده هفت ساله را بر سر خود که در پیش چهره بر سر او نهاده
است و هفت ساله را بر سر هفت کوکب بسیار هفت ملک کوی چینه بر سر خود
مرسوع بجواب و جواب هر ثواب است سر بر او نشان در میان این خازان جبار و فی عهد
کسی است که عین حیوة پیدا یار که بکار او بسته شده و متولی امور او شود و سرافقه
در بیت اقصی کائنات و در آن نیر و هفت اقصی نهاد و اقصی مسجد است و تمام که در آن بود و در پیش
نهاد و افتاد و حضرت سایه این مرد از آسمان چنانست پیغمبر اسلام و از آسمان افتاد
نیز که گویند قیل نازان و غیره تا آری مسجد و بود اقصی از آن باشد که از مسجد الحرام دور تر است
و در اقصی آنی ملاطعت عین حق است تا درین نزد احوط از این بیت خرام است و عکس است
و تواند بود که درین باشد که مرکز عالم است که در عروج آنحضرت از مسجد الحرام تا مسجد اقصی
بیان کرد از آنکه درین قطع است شده و جهان اندی آری بعبده نیل استن المبدی الخرام
ان المسجد الاقصی و بعد از آن از اقصی آسمان و از آسمان تا عرض و در پیش از آسمان
"بعد از آنکه اجبار نبوت یافته و مرافقه شد و یاری خوش خویشش شد که در بیت اقصی است
خانه در جامه و مصالح و جز آن گوی بهفتاد راه و پنجای است بهفتاد راه و پنجای است
ساکت ساقش و معاد یار و اخراج و خارج یا به سبب الجبابر که گفته اند نهان نموده که کای
مردین را نامی بر نه و بسیار خواهند ستانم تا یک ساحت ترین که از زر و نقره باشد
لمحج سهیل و جود است یا ذات به غیر از این و ولایت یمن با جملة خلق الله و در هم

فهم کلی است لطیف و مہذب و نازک و نرم ای تمنا بر آن چون با چشم او بنگارم همچو آن بودم
بنا بر کمال لطیف بود چنانکه هر روز بر لبشیم شبانی و صافی و دور بر آورده بر کرده شده
سختاب زده تو هم ملوئی خرم از دوا بسوزانده چنانکه کسی که از تویم تویم ایضا شکر
ترتیب در ادب و جلال و کرامت یافتیم از آنکه بر سر او بود از آنکه بر سر او
چو ماه آمدہ شجرانچہ است شب عراج آورده اند کہ جلا جلا علیہ السلام باقیان خوب مرغ
بر آشی تو در درشت ترشت با صحنی خنده غافل ازین کہ زدی سوری حضرت رسول کریم
براق کہ بنسبت دیگر با آنها از دل و کمر بود بہ سترضای تمام آمدن اختیار کرد از حضرت
جبرئیل موم پرسید کہ کجا ایسید جبرئیل ز نام حضرت محمد الرسول اللہ منم بر براق خوش
اند و وقت سوری اندک کش کرد و از حضرت ہم و غنہ طلبید کہ فردائی قیامت ہم برای
شفاعتہ خلق در سحر و شوق از حضرت عرض کرد قبول کرد در اصطلاح شد از دست
شمار جبارت از شد از دست و بدست آوردن حاصل شدنت و بدست برفی صدر
و صدر برفی بالا بنسبت است نفق کنت اللغات و شجرانچہ کہ بر لبش لغزش شکر نام
ہیچ بایہ آشور و نیز اسپاہ و در مقام شکر یکتاد حقیر و از زکات از دیار سبحان میست
و شجرانچہ بر پانگونی و ماہ نام کہ اکب بہ است نام دل بیت از کہ سبب شکر یکی کہ رنگ کینہ
از دل بہت بنسبت سبحان دیگر بر خود شاد شد کہ نہی طالع سحر بہ ہم سوری خوانند
کرد در دست و آیین باہ آمدن و گوہر مدینہ با حاصل کردہ بالای اینت بدست یعنی
دیگر آنت با وجوہ شکر یکی چراغ کسی کہ لوی مصرعہ دہیم جو بہت کہ چون با آن را گوہر
شجرانچہ سحر باہ خوشتر حاصل شد از آن نہ بختر نازد و دست شد چنان شد از
تیز ز کام از سبقت بر در جنبہ شکر نام او جنبہ شکر نام از در جہر حرکت و سکون بہت و خوش
بہ نیست و آن انتقال محکم است از ہر کجای دیگر بمسبیل تدیک و این را نقل گویند

و سکون مقابله و همت و آن عدم حرکت است برین عالم با آن عالم چنان باشد که در هر
 قدم او سکون و بر حرکتش سکین بر دایمیش حرکتش محسوس نشود. قدم و تکیه برین
 فکر میکند تا و بگردد و قدم بر خط میبازد یعنی گشت و در کلام او بر تکیه و نظر او و در یک نقطه
 انداخته بقدری جبر بر سر نهاده. آنجا که افکار گشته می شود و خلی ایستاده و خلیان
 گشته و بر هر چه نهاده یک گویا. آن قدر که در حال است و در حدیث خلیان است
 است. چونان خاندن غم در دوا کرده و بدستش فلک خفته ز تازان و خاندان جانی که
 بر آرد و ایشان سنانند و پادشاه بر سره برای خاندان است و در آن خاندان بر سر
 جبر و جبر و خفت است ای نام بالا از آن است و در خاندان و در حدیث است و در دوا
 گشته است و آن گویا این است که اندک عروج بلا در کار است و همی است در باب طریقه
 آنکه بر یخ و در وقت است خفته تازه پوشانده این گمان است از راز و نام است با خفت
 در یاد و خفت است از راز و نام است از راز و نام است از راز و نام است از راز و نام است
 قدم را در خفت است از راز و نام است از راز و نام است از راز و نام است از راز و نام است
 که خواسته نظم خود بیان میکند و در عراج نامی شروع و در شقیل است بعد از آن بهواره
 سریری که بر بی خواب بعد بود خواب و جمله تاثیرات قمر است امی که گشت و شش و
 کتابت نگوده باشد و این مغرب است بام طلاق را شدن و خوش شدن و طلاق
 الوجه گشته در رخت نامیده باین و در رخت نامیده و طابع نامند از آن شروع و قوا
 و آثار بود اسطوره ای و نفی کبر و است کرانه نعمت و روح و صفت خود بخود نشود
 و در رخت خود یعنی و خود را نمی سود و بسیاری و نه شسته سفید کشی و جابه نامی که
 از نوار بر گونه نویسه معانی او و حقیقت و ثانی مجاز است سود و سفید خفت و نام و
 است گوهر پاک طایر و در است که خلد آید و در است و در است با حقیقت و در

که عروج و اسکان به عروج و انشای اشیاء است که معراج آنحضرت متعدد است معراجی بقی
و عراجی بکبان و عراجی به بیماری و معراجی بواب نزل آنجهت پیش میمانند از طعام
شراب و عراجی نزل که آسمانین بشیر آنحضرت کشیده و در هر منزلی رها کرد و این متصل و
مستقیم است یعنی که نپذیرفت یا خیال آن خود ندید و دیگر که چنانچه خود پیش بود و از تمامه تقریر
آن در هر منزلی که نیست تا چون از آن عالم برگردد یا خود یا این عالم برگردد و کوه و کوه و بار
بهیت حرام و تقصیر و افلاک اند که بنده هیچ با عالم بیفته حقیقت کسی یا شریقی را در پیروی
مسواری ملوک پند یا روان چهل و نهم برادر موسی دم که بدعا و دعوت با نیت ملک
جمعی از لشکر رفته مسواری همراه خود و خود پادشاهان و در رفتار و جنگ و صلح و نیت روح
زیر تاب تیرش و آن ترکانه فلک تیر بر تار مانده باز پیرمانه افغان تیر و بر تاب
مسافت تیر و آن مقدار که تیر است تعریف ترکانه که مقرب بر تاب تیرش عروج
آنحضرت بهیت مجسم بیان عروج است از عالم اجسام بود که شمس و مغرب بر تاب آناه اتمین و
تیر را در وجود آنحضرت که شمس تیر راست بود و تیر بر تاب افغان تیرای از رفتن و عروج
آنحضرت فلک تیر بر تاب آناه بود تنیدش در صدد بار دور بر دغانیان و حیدر
نور راه جایی که از بارگانان باج آید استخوانند و نیز مال تجارت رسد و در دنا افلاک آید
بطریق استهغه در دغانیان از عروج مجرد که بعالم اجسام تعلقی دارند بهتد بصر و تصرف در
ایشان دو قسم اند قسمی از عالمی در مساویات تصرف کنند و ایشان را اهل کون اعظم
گویند و قسمی از عروج اند که در ارضیات تصرف اند و ایشان را اهل ملکوت اهل عالم گویند
در دغانیان محسوس نیستند لیسبانت جواهرشاده ایشان در دغانی است که متمثل
و تپه شوند چنانچه حیرت اعم از دیرت و حیدر کلی متمثل شده یا آنحضرت بودی ای
آنچه حیدر پوشیده است که نیند و آنچنان پوشیده آنرا حیدر نامند چون روحانیان

چسبیده است به فاقه ای که نور انوار حضرت نمودند چسبیده اند نور بر ایشان میباشد و صورت
 مجسمه محسوس است گفته اند در عهد آفرینش او بر دو عالمیان آب و آتش و زمین و آسمان
 شده خود را با آن سه دانه سمیت فاعلیت باین مجاز است و اگر گفته اند چسبیده است چسبیده
 و انقدر بر آنکه یار موجود است بر سایر غایبی میفرماید خوانند همانا تسویر است جبرئیل
 روحی است که سمیت نزد حکیم بعقل فعال و نزد صوفی بروح القدس و روح الامین
 بر او سلاطنت بر سبع سموات و آنچه در ولایت محل سلطنت او سوره المنقش و انقیاد
 الیقین روحی است و محل سلطنت او عرفان جبرئیل که تبه عالیه واقع است هر روحی از
 او خارج که در مرتبه عالی است در ماتحت و در مراتب ساقیه برتر باشد در عرفان تحت و ساقیه
 و در عرفان و در تحت می رود و ابداً رشاخ که ان فی قاموس و سوره و تحت کنار در فنی است
 در عرفان که اوراق او مشرب از آن خیل و بار و بقعه جوهر و بران مکتوب است شیخ
 قدوس ربنا و ربنا لک الحمد و الانبیاء و در زیر او مقعده جبرئیل است منتهی انوار گویند
 که مبلغ سیر سالکان است عرش نزد انبیا کشف فکر است و در این نه فلک است تحت
 که محل استخوان در حین است این بر است که نزد اباب بنیات عجب کثرت نه فلک قطع
 نیست عصمت نگارداشتر و انیس بودن از گناه فرشت عصمت استوار است و بی
 مقامی است که با حضرت نموده است در ولایت بپایان رسید قطیعت بر کار
 دوران رسید چیست منتهی اشارات اطلاق کنند و آن مقوله فلک القمر است که
 منتهی اشارات حسیه است و بقول محمد بن فلک العظمی که منقطع اشارات حسیه است
 و آن مشهور است قدم خلف یسین شمال در تحت و فوق شمس و مشرق
 ایستاده باشد مشرق قدم مغرب خلف شمال جیا جنوب است و او است و ایام و شمس
 است بر آن عزم ملکوت و فوق بر کار یکیم و بر یوم فارسی الهی است تحریر و انکال و شمس

و طایعات را در طرح نقوش مختلف و جدا بکار آید و آن مندرج در جبر و کشتن
و غنیمت گرد و در کار و دراز فکات است که نقش بر ذرات و تدریس و نکته مستی طرح
الوان و نقوش و رنگ و غیره لفظ بر کار و جریاد ویر و اطلال و نکته بکار و طایعات
نظر کردن در دست یافتن تعلیمات بر یک و طایعات جهت منتهی شده و در فکات
الطایع یافتن از آنکه عروج و انحطاط آن سواد افلاک شد و بر این پایه و روش
ماه اول نمودار سواد و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
و در حلق و وسط و نقطه باشد هر خطی مستقیم این نقطه تا مجرای کشنده تا هم بر باشد آن
خط را مجرای و آن خط را هم از نویند و در محیط اسامی و نیزه و اطلاق لغت و در بخش و در
انشاره و این بدایره شمار و وجود است بر سواد و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
بر قده نگاه کردی چنانکه آنکه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
از آن مجرای شد و در وجود و ظهور تمام یافتن از آنکه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
عروج و سواد و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
یکی شد و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
راهی نیز و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
سواد و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه
از پس مراتب عبودیت و الهییت چون در مرتبه اتحاد و مجرای سواد و درگاه و درگاه
انچه در ذات الخیالات و الصلوات و الطبیات و اجابة از جناب الهی السلام
لیکن ایها الذی یوحی الی جبرکاته همه دیده گشته بود یک منش گشته بکار
میرا نشانی یعنی در میان اشیاء عالم که آنحضرت نمودن مانند و درگاه و درگاه و درگاه
گشته و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه و درگاه

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

سید بنی برادر
نشد و در بیستم ماه
درم و در بیستم ماه
چهارم و در بیستم ماه

ما ازین علی الملکین باطل کرد و در وقت قیامت غریب آمدند سرود و چون شنیدند
صدود نواد او پیشی که برده و مخرج شد و غریب شد و بر سر رود عالم غریب
برزگان که نشسته اند از اینجی اسکندر و معاویان و مصاحبان و نیز که قریب ذکر
ایشان درین کتاب بریده و در بر معنی الملکین کنند عا و ستغفار و حجت هر
یک از بر و نه در مثنوی ششم بر بکوه جراح و درخت همین کتاب است و در التوبه و توبه
ظاهر و روزی با هیچ دانه و استال شاه یاد رفت و دانه حانی بسیار در انظار اند که
باشد کالا باره مالی که تجارت بودند و اینجا سخنان مراد است که زاده با هیچ غلام است قطره
در دهن است و آفتاب اگر فرویزی چو صید جراح ز خود نشسته بر دهن و نام و نام
قرص می کردی کشف صیقل است حجت و تقالت منو آفتاب می پذیرد و حجت کثافت
در و منفکش را ز جرم کردی او نصف یا قریب نصف نمی میاشد و بکمالا وقت خوف
متنبه حال خویش و شعاع سخن در دست ای مرچند سخنان روشن را اخذ کرده نام خود بر آن
نهاد آخر سخنان نیست چنانچه منو آفتاب است شنیدیم که ندی بی تافته
درستی کین داشت با تافته رند الکریم که از خوردن مدامات در کتاب بنای ملامت کند
و تامل نکردی که حکما و ازمیزری و کین است بود از ایناه جمل و تافت جگر تافته اگر
جگرش را حرارت سازد با تافته رست با یکم و دوم انهم و دینار ز زر ز مغربی زری که از
جانب مغرب آمدند از آنجا از زیر جای دیگر کاس عیار است و تافته با لقمه ریزه که از
قنار مفرانی جدا شود و بیجا ریزه رست که رقیع و قطع یعنی کافر و ریزه که از ریزه و بعضی
سوانه قبه از کسند کج و دیوار است نام کجی که منفر بر فانت موسی علیه السلام دیوار است
آنرا که علامات آن کج بود و درین حکایت بطریق تمثیل تلمیح بین التلمیح
نست که رند شاعر حکم نایست درست کین با تافته شعری از دیوانی با تافته رنده صبح

نخستین و بقیه فرارفته و استخوانی و سخن بسیار است و از آنکه ترانه که در این
انسان شریف تر و قیده و غزل و رباعی و غزل و کج و دیوار است مجموع سخنان است
و آن اندک و آن مرتب است و کشیدان در بر دارند سخن بسیار است و حکایت صراف
که بسیار است و آنکه بیایه معانی بسیار است و راه طایع سخنران که براند که سخن که گوئی
نمایه شده و آنکه راه و شهر بسیار است که فریاد بود و چون مرد و در یوان بود
بسیار است که بیابان بود و اصل بسیار است و از بهترین است و آنکه اندک و یوان
اصول و شعر است و از بجای که در آن رسم سخنان و نشینند و الطاق کنند و الحال
و یوان را در این گویند که به صاحب که بهترین است و آنکه طنده باشند و در شعر
و در مایه است و بجز این که در این شعر است بلند آواز و در و در یوان آنکه
است که در شعر است و به صاحب که در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
نیکو و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
آزادی بر مدار صلح کردن و رعایت خاطر و سخن کردن برای مصاحبت تراندی
کردن کردن و این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
چیم هر دو فارسی قصه و آهنگ و نیت و آوازی و غزل کاری کرد و این شعر است
بسیار کردن و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
منفی و منفی و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
لغز و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
معنی و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
دیگر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر
نظمی و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر است و در این شعر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين

SCRIPT
77

4

تاریخ ۱۳۰۲

میتا کونہ

میشود گفت که افند و در متعلق بمشروع و دویم است یعنی من از مقام علیین که باید از
استقامت بر تو نور افشانی کنم و احتمال دارد که بر وفق ظاهر مستقر و ماقبل خود جز
چون روح مرده نمیتواند دید در دو فاعله که میکنند گویا بخام از دور میفرستند
و بنزد محض نیست که هر چه بی کار یا بلا بستی انگنده میشود و در همه میرسد پس
بر این آسمانیان بر زمینان اندازند باید که زود و اصل شود و نیز امید که باید
تواند و در هر سبب و در انصاف و احتیاطی متصور خواهد شد و گفته شود که
میرسد بی انتظار بر هر چه مکرر بازی گفته بود مانند آن چاره سازی گفته حقه
شعبه است و اینجا باز آنکه هر در دو فاعله که در بی انگه تحریر لفظ بهر که از او
و حقه بر جانها نیز هر گونه دانشی میسر سازد که آگاه سازی و مانند خود کنیم چه
چون موت در حین حیات مثل ایگار یا بارگاه را که در موجب عزت و جماعت و
کردگیان نام ولایتی گیل بر آن منسوب است الفاعل آن مانند است که گوییم
گیلان ایام جهان است شونده نوده خاک کو بر پادشاهان است که ستمی است
نزد حکم بنفس منطقه و بروج بدتر نزد صوفی حکما بالفاق و از عرفا جمعی بقا
اول بعد فنا بدین قابل اند و لایق آن در کتب نظر و تأمل بشیر و بسط نظر بر آن
صبر و آنچه وقت صبح خوردن طعام و شراب می تاب است که ظرفی خوردن که
زردمان فراخ نهشته باشد و خرم نهند آنچه جو شنیده و آن ریزدی نالبت شافی
که نه است و خوار غفست و می تاب بخان خلاصه و عاشق تاب طلبکار خالص
همان مرتب ماکی حقیقی جلیلی شافی است متخیالی که در صفات لطافت چون آب زلال
اند و بجای هر چهار در باب اهل سنت حلال آند و از ساقی و می همان که خمر و
بلایه این اشاره گرفته خواننده هم درست است که هر شکلی میسر است بهر

۱۰۸

کتابخانه عمومی اسلامی کربلا
بیت المقدس
بیت المقدس
بیت المقدس
بیت المقدس
بیت المقدس

[illegible]

11

پیشه زمین و خنای بسته شد تا گوهر خود را نشکند مستازا بلکه هیچ انعامی سخن و
 کان طبع و جان غرض معانی بودی که کوه بی جان خراشی بود کهندی گیلی و دریا شنی بود
 دور باش چو بی از دیگر فیه که در شش سودی ملوک کند و با کینه نند و در باش و این سینه
 سبب است با هم سبب و حلقه کند در نیز دور باش که نیند جان خراشی محنت کنی قدری
 و انعام تحت جدا و از بی کی است که در کاری جان خراشی نبود کهندی که حلقه خار و
 چه که بی بی حلقه پس است که کار خاتم کند از دنیا نید و بیت نظیرت بر روان سالیان
 مساکت غنود که از کوه کان از رنگی با سوس تمام در راه آور و چتری از راه خنیده برای
 و غریزه از نه لغری عراضه گویند بزم العین چو از هر کس کی هستی است سرودی هم از
 بهر خود گفتنی است یعنی در سفت عبارت از نظم سخن است برای هر کس است و در سخن
 سرودی را ماند که در برای خود گویند چه در خطه سماع سرانید هنر نه کیت یاد و سخن
 از هر کس سر و محضر برای خود مستقامت است ایستادین قیامت دلفت است
 است و بلسان شرح بیت است بعد موت شود سر با واد فارسی و وضعی دارد و از این
 باشد دوم سینه از و سخن چشیش شتری است و خانه اش کمان ای برج قوس مانند مشکی
 در خانه صدر بر دین خویش کمان ای قوت من و مت دارم و لیکن بر بخارم ای امانه
 در حال از نمیشوم این برای است تا کس کمان نبرد این عمل را سبب و قوت تفاوت
 است خانه زهره میزان است در نسبت بر زهره که کبی است که در اندون در دانه است و غریف
 میزان در آنچه خواهد ایضا خانه زهره هیچ میزان است عرض آنکه گذشت از این صفت
 از چغری نیست لیکن دیده بسته بسیار بدل میکنم و با وجود قوت را از کردین باور
 کرده میزدیم و بختل که در آن باشد که زهره دارد و در ترازو میزنم و زنگم و زهره
 در ترازوی نیست عطا و حساب میوزن بدل میکنم ایضا کمان در صراحی اول

معنی

[illegible]

آفتاب سپید از شمع و غنچه و آفتاب است بعد از کشف شدت این باران و درین احوال
 است بقصد انصاف از یاری که در مجلس سیف الدوله یافته جو افق بنا بر مردم آنجا آورده
 آورده بود و گرانیده و بختیاب برده چنانکه آنجا که از غایت شهرت آنجا که بکار ندارد
 مشکو و انیم از بختیاب کلاهی نه بر دیده رفیق دایم سخنانی گفتن نه سر نه شده اش از لب
 مشکو دو نکته اند و انیم دایم گفتن که شونده سر شک از دیده بدلاف اید است
 غنچه انسان کسی که بر غنچه رود کنایه از طبع دولت خوش غنچه و مشکو غنچه
 بصره و شکر و فیه طبع غنچه جو بی است قطع طعم در دوا بکار بر نه سخنان شیرین و طبع
 بر دوشتر بند کردن است میتوانم که در فیه بر بندم با دوشتر شاید آفت غنچه و مشکو بوده است
 گوشه که چون چهار سق کل از شید و منما ترجمه دال است ای دال است گفته خازین غنچه
 بر سرانم کلی خبر بن باده کردن تو دایم که کل سخن بگویم و بر گفته خود را رفیق چون کل اخبر دایم
 کلین فاضلی سخن است کل طرح و نهد و نوع علم است ظاهر بی و باطنی جیده ای است ظاهر
 کردی آنچه آدم را و این فاضل است بطرف قامت لب که بین سالی سن چهار از این ملاکت گفته
 از این دور کنج عزت آرام ای سکونت گزینم در خانه را چون سپهر بلند زدم بر جهان
 قتل بر خلق نه سپهر که بر خلق جهان قتل و بندد و بر خود قتل و بندد و مبالغه است در
 اختیار عزت و ابراهیم از عرض خلق یکی دره شوق بر دی روان نه کار روانی نه کار روان
 کاروانی مردم قافله بیکسان آمده است و متحرک بقوت فردی تبار و استکان مردم قافله
 و نه یکی از آنها که کاروان بعید نه از جهانم و نه از جهانیان جرس در او شوق به نفس است
 درین منزلی خالی از بیم خون خیال سر زور وین از خط بیرون این نه از خود است از خط
 برزی که چون برای نازیده از محراب شهر آدمی خطی که در زده شیدی نه که سندی بر خط
 بر وین کردی و نه کرکی با و اندون خط نهادی و این ظاهر شهرت است بطریق بر شهرت

[illegible]

[illegible]

صدق و مروتی که بر مقام دهند ترا خضر تعلیم که گوید و من برازی که آمد پیرانه گنجش
خضر نقیب نزد کی است و نام او بر پیر طری جمهری میگویند یا میگویند خورده اندکی و در
یاخته خضر زان که گویند هر جا که می نشینند زمین سبز میشود یا اگر هر کس در او دیده و با او
میزوید اندوه نبوت او و میگویند اختلاف است و خوش است از آن که به دوستی و در
که با او در یک آید یا بر یک گویش اما گوش باستماع آن قابل اندوخته که آنچه بگویند از آن
و با جان و نیت جانم و در واقع شارب که به از آنکه شارب می نامند و سود آید و بزرگوار
گفتند چو مسکن بوزن کی یافته چنانچه از سوی بندگی تا حق برسد چشمه از آن جلوه
نام گویند یا حکمت و عرفان نامه شریعت از کتاب است که حق بر سر قاضی میگویند
که به میگویند و آنچه خوانی کتاب الله یا به و آنچه از این کتاب بر بزرگوار است و رسیدن
و بر شارب انسان از آن مطلع او و صاحب است یا جوهر که در او سود یافته واقع شده
بجا و خود گذشته اند اما آنچه تمام تفصیل از آن نیست احسان که در سطح پیرانم مروت است
علامه میگویند یا نیت و نیت میگویند که کتاب حدیث که در آن است که به به طبع و ترویج باشد
آنچه به میگویند و آنچه خوانی کتاب الله یا به و آنچه از این کتاب بر بزرگوار است و رسیدن
بزرگوار است یا به و نیت میگویند که کتاب حدیث که در آن است که به به طبع و ترویج باشد
در زمره و در آن احسان است یا به و نیت میگویند که کتاب حدیث که در آن است که به به طبع و ترویج باشد
زمانی در زمره و نیت میگویند که کتاب حدیث که در آن است که به به طبع و ترویج باشد
در سواد کتب که میگویند به و سواد کتب که میگویند که به به طبع و ترویج باشد
اندیشه او به و نیت میگویند که کتاب حدیث که در آن است که به به طبع و ترویج باشد
که میگویند او به و نیت میگویند که کتاب حدیث که در آن است که به به طبع و ترویج باشد
بزرگوار است یا به و نیت میگویند که کتاب حدیث که در آن است که به به طبع و ترویج باشد

و وقتی که بکار آید تر و تشنگی که در بطن مردم جاری باشد و او است نشسته که بخورد و بپوشد
 کافور باشد آید که به سبب است عراق و از بهر غم است و از بهر شادی است و از بهر غم است و از بهر شادی است
 است و کافور است چون گوید بالفق و بالکسر و کسب است که گوید با اول مضی و و او فارسی
 باشد و از اسید با الیاب کف کف باشد و ازین آن گویند که خمر را بخاور او هر دو و همه
 نام شهر است و از آن خمران نیز گویند که کافور فارسی که بود و ازین است که کافور است و ازین
 کافور است و ازین کافور کافور فارسی مضی و کافور است که ازین کافور است و ازین کافور است
 معلوم نیز که بنا بر این معنی که گویند که کافور کافور است و ازین کافور است و ازین کافور است
 مشهور است و ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 خمری که در کافور است و ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 که این کتاب بنام و سبب است که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 تیغ آن که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 مانند کان که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 میانجی جهان کن که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 بحقیق که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 نباشد و ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 شیرین که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 است و ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 زدم که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور کافور
 یا اگر با من عارف فی الحقیقت حیرت آید که ازین کافور کافور کافور کافور کافور کافور

و این سخن بجزیره اریا و درین جبال است بنام نام آوران که سرشته شد که سوگند است طبع انصافه خوانند
 کیا نیکیان و ساسانیان و غیره آواز در زمین و در طبعی سلفه است مگر شداد است خطر پاکست
 بر آینه که خورشید آفتاب چنان کند و در آن باقیم لفظ هر و شمس همی لفظ است آینه که در آن
 باقیم لفظی خاطرش که آینه بود مستقل خیل سگ و در آن باقیم یعنی با خاطر سگ باقیم کردی از
 و در آن و دوستی او با کنگر خوشتر از خود و دوستی او با کنگر خوشتر از خود ای بنگر و آن درین
 دیوان و دوستی او است که حکیم در ابقای اسطوره عالم نکست استار سکنه است پالی عصمت است
 کوهی از عصمت و دیانت از طراز بهر است بهر نشکر ویدند سده و نه کوه سکنه است پالی
 ستانی حکمت و نبوت و خوانده خدا بر سرش در آن کوه است واقع شده و بهر کوه
 عن ذی العزین قس استوا حکیم منه ذکا اما نکست که فی الارض و آینه است سن آن شمس و سحاب
 میسر است از ای محمد از دو نفرین که بخواهم بر شما از وی خبر و بهر بانی سده استی و در آن باقیم و سحاب
 نهادیم و در آن بانی و در آن باقیم و در آن باقیم و در آن باقیم و در آن باقیم و در آن باقیم
 با افاق و سلطان و با افاق و سلطان و با افاق و سلطان و با افاق و سلطان و با افاق و سلطان
 از تفصیل آورده اگر چه ظاهر کلام دلالت بر نبوت او کند اما در آن بانی خوانده و در آن بانی
 با کمال امان این اعطای سبوح اسطوره جناب الهی عطا می شود که در آن بانی خوانده و در آن بانی
 خوشتر از آن است که در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی
 سنانه و برای سبوح و طاعت و عبادت دیگر با لاله نسبت کند آنرا با کوهی که در آن بانی
 اصنام و هر قوم دیگر که در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی
 است و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی
 و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی
 و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی خوانده و در آن بانی

جلد نهم دیاربند جلد نهم دیاربند جلد نهم دیاربند جلد نهم دیاربند جلد نهم دیاربند
اشترک است میان هر سه در این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
است و جهان را که در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
کردن بهشت را در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
است و تقصیر در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
کار را نه به هر که انعام کند و نه به هر که تقصیر کند و نه به هر که تقصیر کند
زنده و در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
که در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
فستق که گاه که این از جای مخصوص که در آن نام دولت باشد و در هر یک از این سه گونه تقصیر
در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
کتابه از دین است که در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
و باز نظر بر این نفس شاه نظامی که نظم در کار او است و در هر یک از این سه گونه تقصیر
پارسی که در بعضی در او و در بعضی در او و در بعضی در او و در بعضی در او و در بعضی در او
فصیح دانسته و آن بهلولی و پارس می رفت متداول و شعاری است و در هر یک از این سه گونه تقصیر
پارسی که در بعضی و سگری و زرا و بی و سخی باشد و در هر یک از این سه گونه تقصیر
گفتن که یکدیگر که توان است و اگر ددی و در هر یک از این سه گونه تقصیر
دال و یاداری کاشن نامی در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
نویسی در دین و این که این سخن باشد و در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر
در لغت گذشت و تجویز بر فلک افلاک کنند و در هر یک از این سه گونه تقصیر است که در هر یک از این سه گونه تقصیر

المنجد

منسجبه تمخیز درون پرده تحریف است ایضا می خوردن و خوردن حق تعالی از خواست
 مناجات کردن اجنه و دیگر قصد سخن کردن است از حق حسته ام نیز عراق دارنده این
 کتاب است و مقبول گردانند چنان که گناید بر دال و پروان است و سواره کسلی است
 فال بر خان معروف و مشهور است متفرج معجونی که دل افروز سدید جاپاق و باران
 می دهد با قوت بر سخنان اناض کند بخت لایحه عالم که می توان دست و خاکی زمین
 خاکه کباب است سفالینه عام این جسم سفالین فشار بریده است و جان او را
 واقع و سفال زمین اضافیه باز دیگر یکسان خاکی کرد و سفال کفنه و در آن یکسان
 انسان را از زو نظر است ایام لغت در آفرید که در زمین را در کمالش تشبیه کرد
 خاتم کسری از انبیا علیه السلام بر عذر آوردی تصفیه که از باران و شنبه بود و
 که از باران مع شود طره از آن صفت است که که در آن را درید سازد و طره از شنبه
 ماه است و طریقه تمهید دراج است پس کار از و سده معراج است زمین بوسه و نه المانج
 است و نه ای کفایت از به عالم است معراج او آرد و نه او است و او آرد و نه معراج
 یا آرد و نه معراج از به فرق میان این دو تقریر است که در اول است و معراج
 و اندوخته معراج است و درانی هلا آرد و نه لیت در معراج ایضا اثبات می شود معراج
 اگر بالفرض چنان عالم باشد که معراج آرد و سده باشد و نه المانج آن شاه یعنی
 عزیز آتش که او را در ایضا تواند گفتند زمین بوسه معراج است یا زمین بوسه معراج
 چنان تدریج دارد که المانج آنچنان شاه توان گفت قدر خان نام بادشاه می رفتند
 خاقانی در وصف و گوید زمین جفا در دنیا خراسان کریم بودی بهین که ملک است
 سمرقند و فلک بودی زمین احمد ز قدر خان شاه با شاه اولا عالیشان فرزند شاهان بلکه بر در
 طرف از مغرب معراج نیست شرق و مغرب او جانب شرقی و غربی است با و از مغرب از شرق

[illegible]

1. 100

10

آب بزنند و بکند زنده شود و شش هر که تشنه شود را کند و هر که از خشم بگذرد چنان بگذرد و بگذرد
یعنی نماند فراتر از شش همیشه است و غنچه از مخرج دوم آنست که تا مخرج بنام این بادشاه
آب و کسی نگیرد اگر ضرورت دایمی بخرج میشود چنان میگفته اند که دو که از شش چنان
چون آن میتوان بود آب غنچه و سبیلان آب لاله ای چون قطره در جام خود ملاحظه بکند
بهای آب چنان میمانی و میتوان گفت که از شش باطنی شده بدست که در شش ظاهری حاصل آنکه
روز شش دوم در کمال است و اما شش او هم بمرتبه یکم در شش وی آن نعمت افزون بود ولی لغوی باشد
زیرا چون بود شکر در غنچه که شش است و شش است پس این که با تو هم غنچه شش افزون به چنان
بعد مودیت این نعمت است از شش شش غنچه هم از جانب منم او است پس کسی که نعمت او
شکر او افزون بود ولی لغوی به مرتبه ای بکند که تواند بود پس بر آب با بکشد که نایت از نماز شد
چه عادت است که که هم بر آب شش آب بعد بر آب افکند و خود باران بجا نماند بشاه از آب
بگذارد و به نسبت این مردم زمین است که نزد بعضی زمین بر آب که سترده است آب آن که ز راه
کین باشد بریزد از شوب چون مرغ از سیر مرغ که در سیر مرغ از شوب بعد و شش بجه
مضموم و او فارسی فتنه و فساد و شویس و هر چه مرغ تیغ دوخته دارد اول معروف
دوم گوشت که بگویند بود و تبارش بگویند و بپزند و هر چیز از شوب که چون شوب تیغ
از مرغ تیغ که در بر و سقند از یک کشتا شهاب که در و تیغ تیغ کرد و در جاسپ از طار
بقدر سایید و خوب با ج خوب را که در پند او بودند خلاص بگردانند و از هم در حیات بدشش است
او ای که خشم تیر کشت مولد را و بوی صوفی نفس مدوح است بدو نام بپزد و با می کسی در
آتش و حور و نیکو و های آسایش و مجلس است بهیچ آموخته که در خان سوز و عذاب و مظل
از سپاس دیگر بود بهر دایره کوزه تر که از پر که خطش کرد که با ناز قایم در مرغی گشت و قبا
دایره اش که است و در هر که خط قلب اعانت است خانی خط پر که بخوبی دایره و آن معصا که گیر است

[illegible]

انعام بسیار باو نشان کنی است اجزای خلود نام با علم و حکمت بمهر عدل و تقارن قیام
شهرت بسیار باو سپردار است شهرت چون میدان عراق و آن شهر فایز است
مست و شادمان بود که حاکم آنجا یادشای بزرگش بود و بشد بیزم نام باو شای از یاد
بروای زمین جوان گشت شکار کردی بیزم کوه کوهین را آن کوه خان مخاطب گشت و نیز نام
است نام کوه طبع و فقه و سفته گوش غلام بعد از تو به خواهد خواج میرد برین عهد است
جهان بر این طبع به خواه بعد از سارست که از تو به خواهد جهان بسلاست بسیر و درین عهد زمان
و سوا وقت که با او تو به خواهد جهان یعنی ملک نام از دست تو در دایره تو به خواهد است بیزم
نام باو شای بیزم نام بیزم که سکونت و شوق است باو شای بیزم نام بیزم شای بیزم
او است شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
تفاق جمع و چون نسبت هر بقوه نیک دیگر است جمع آید و آنجا آفاق بایک گویند به شای
باو شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
او بیزم شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
بعد از شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
انسان جهان خاتم فعل بر او خدایت مجرب و لیکن از خود است که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
هر روز شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
حرف است است که هر حرفی از این معنی هر یک از این شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
الف این حرف خاتم است شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم
از این اختیار کرد که الف همیشه سکن است و این را سکن است و این را سکن است و این را سکن است
همی الف را بالام متصل نویسد و الف متحرک در اول کلمه حروف است و همچنین که درین
صفت واقع است است که درین شای بیزم نام بیزم که شای بیزم نام بیزم که شای بیزم

این هم داند ما بعد مدوح پش چنانچه در واسطه کتاب سیدایه الکتمه می باشد
تو سیدایه می در میان دوستان اهل ادب ملوکیت که در این امر به محاسبیت اند
شکلی است محبت از تو است و آن بهشت ستاره بهشت یعنی برین درین نیز گویند
خوشید لشکر قبادین درین تعقیب لفظی است ای خنده خوشید چرخ تنه بارشکاری زده
و اگر نه باشد ای بر شری زدن نه تنه ای است و این خوشید در ظاهر و شکاری می باشد
نموده در گذشتن از کلاه شایین در سینه دارد یک بر خیزد شکاری و رعایت شهرت
عمود تر از پرواز ترقی است و و ما را در بر می آید تو فیکر یکی دارد مبره اگر ما را تو تو فیکر دولت
الضیق من علی است و در اصطلاح هرگاه چیزی را بمبلغی یا مقدارین یا یکسی قاطع کنند و
از مع حساب آن دیده از آن میفرشته یا بگویند تو فیکر نیست و این معنی است و آن مبره
مهر را باشد که اگر این معنی را بخواهی بگویند چندانکه می باشد و قطره مادی الکون
چون در شراب تل کرده خورند و مع جمیع ذرات که در مبره و ما را گنجش و قلم است تو فیکر
قلم خود ظاهر است و تو فیکر یعنی در هر طرفه چشم یا شاه ترکستان از آن ترکستان
اقلیم نیم است و ستاره اش در یک بر فلک نیم است ایضا طرفه در طرف سید الشهدا
و مغرب عید الخلیل و جنوب عید الکریم و شمال عید الرجم و وسط فوق الارض است و قبه
وی عمارت پسند است و از مدوح قرار داده یا اگر چهار طرفه را محاسبه کبار رضی الله
عنهم بودند نیم قوی دیگر آنکه سابق طرفه که والی تمام روی زمین بودند چهار گوش
نبودند و کعبه و کعبه که نیمه و نیم قوی و میتوان گفت که کرده زمین شش است
و یکی شرق دوم غرب سید شمال چهارم جنوب نیم فوق الارض و آنچه کثرت عمارت
است بر فوق الارض است اما تحت الارض پس کرده می بران اعتقاد دارند و در اینجا
عمارتی است بخلاف طایفه هنوز و دانا این و نمک چون فوقانی زمین اطراف همه

در اقصای زمین واقع شده اند و عمارت اصلی معتقه بها دارند سلطنت آنها اعتباری
باشد و طرف حجم که در آن ذوق الهی است آنجا طهر قهر تو می جهان را برزاق چندی
بلا و ستون در است ذات العباد ذات العباد و وصف ارم هست حجت قار است
اربع ذات العباد التي لم يخلق منها خلق البلاء و آن با اتفاق بر استانی است که شد
بن ملوس ناکار و هشتصد سال صورت تمام است یافتند و دیدار که در ملک خود نیست
جمله در ف عمارت که در ذوق است از نور و کلام میخ و در ذوق و یاقوت و در ذوق
هر خانه نوری روان در عهد دارد و میگوید که از عرب طلب شتری کنم نه در آنجا
افتاده پس و جوار آورده ببلکه ستون و پلیز بارگاه و بگویم که او را چنین بلا دست
یا حکم چندی در ذوق است و تو شایسته همه روز خوشه بیا ج و در اقامی آن
نمود که مدوح آن چیست مرتبه فوق فلک چهارم هست بدین داد ملک که شایه کنی
یعنی بد آنکه در کشتی و ضایعانی بیایه حکم نانی رسانیده که شکر آن ادا کنی و سیم صفت
بشعاعی و غرض از این بوضوح است بلکه اخلاص است از آنجا که آفت هر دهم و در
مدوح و قوت یافته و ملکیت بختی که نمای خطا باشد و بضمیم و یا بیای مدوح
بود که هر چه با انصاف به چشم دیدیم یکی با سبب باشد یا بیفایه الی بود و صله چشم نام
بیفایه انصاف بود و توقع دید امید کردیم با بسوی انصاف چشم امید و خطام
جهان در رسم است که در شب با بیاب جوامع نمی آید و در آنکه هر ذرات افراش بر من
جوامع از آن عبارت است و اورا عادل و حکم لغضائین در اصل داد و بود و درین کجانه
بنا از جهان کلید می کشیم کردیم نهان درین کتاب که گنجنامه است از راز جهان
کلید بسیار از مجموع حکمت مشتمل بر کیفیت آفرینش عالم و معرفت اجسام بسیط
و مرکب بوده شاعری نهان کردم در جلد آخر ازین کتاب بر سبیل نقل و حکایات

و محبت آنکه سلب از صفات خزان ملک نمیشاید که بر سر کف کند و در حکمت بقدرت و در
کلیه مملکت بیانی بر آن است بنا بر طلب نیست بهر چه در کتب قدس است و احوال
داشتند که اگر کتب پنهان نماند و بدید شود و در آخر ازین کلیه کلیه درین کلیه
از در و در و کلیه خزان از در و ساخته اند اگر اصول حکمت که درین کتاب است که در
بدیر آوردن نتوان پس من ظاهر عبارات و غیره شود چه همچنانکه کلیه درین بر این
تعالی من ظاهر عبارات کتاب لیسر خود و این اثر است و توانی ای و بهر چه منست
چه کتب پیدا و داده است این بر تقدیر وضع و بیاید بعد غنیف است که درین است
خیمه این کتاب است و آن این جلد است که کتبها سخنان حکمت است و بعضی در پرده است
و در کتابها ازین میکند بر این آفرین آفرین میکند این درین کتابها است که
استاد ازین میکند و در این کتاب در وصف درین ای بی هر یک که درین آفرین
باشد و اگر در هر خود میکند از کتبها و غیره از کتب گفت که آن خود که در کتب
در این کتاب است که درین کتاب نام او که است که در کتب است و در این کتاب
نام او خود که در این کتاب است و در این کتاب است و در این کتاب است
بر نگاه که در این کتاب است و در این کتاب است و در این کتاب است
که در این کتاب است و در این کتاب است و در این کتاب است
از هر جنس جوان بطریق استوار هر دو در این کتاب است و در این کتاب است
آنکه در این کتاب است و در این کتاب است و در این کتاب است
ماضی و حال یکجا بهم می آید و در این کتاب است و در این کتاب است
بجای این است و در این کتاب است و در این کتاب است
در این کتاب است و در این کتاب است و در این کتاب است

چون باغ شد عالم از حد جویای سخن شعل افروز باد و لیکن کل باغ بود نشاند و دولت این
سلطنت بنا داد و حق بحسن عالم باد و چراغ شعله بش در شعله نوبت باشد و نور خیز
خوشید این بیت تا قوله آفرین خوان از خبر راست که تعلیق از ابرار آن شده کرده
و بانی است که مقرر کرد و امید یعنی باندازه اگر دسکندر نامه قدیم این بسمیت
و دیگر نیز خبر است که بترتیب دعا بدو کرده بودند و در چشم بدانش نیاید نوزد
که بر پسته سر و خورشید سپید بر سحران سر را نه بیتی حجاب که دارد و غایب است از باب
سعادیت پسند و قیدان راه دعا فی نظامی است و بسوی خانه ظاهر و در بر این است رسید
در خانه که سبب تر بود و سحر در وی اثر کند و در راه از خانه نوزد که در می بیند که در وی سبب
کا شده باشد و در راه سبب در میان است و در راه سبب و در راه سبب که در راه
و دشمنان بود شاه باشد و در راه مراد و حال که در راه سبب و در راه سبب است از باب
بهشت که در راه سبب است و در راه سبب که در راه سبب و در راه سبب است از باب
که موزان در سفلات کردن و در سبب سبب و در سبب سبب و در سبب سبب است از باب
که این بوده خالی کنم و این بوده جادو خیال کنم مشعبدان بوده و در سبب سبب و در
اعجوبایی مردم که می نمایند مثل آنکه از جوی خشک درختی و در سبب سبب و در سبب سبب
همیشه است بر آنکه او به بود که در آن نشسته اند و در سبب سبب و در سبب سبب
که در و چندان سبب و این یکی یکبار با بار فارس حریت است و در سبب سبب و در سبب سبب
غریب است و در سبب سبب که در سبب سبب و در سبب سبب و در سبب سبب است از باب
و هیچ مشعبدی سحر آفرین نیاید آغاز آغاز کتاب است یا آغاز بر و دشمنان آغاز که در سبب
حقیقت است و در سبب سبب و در سبب سبب و در سبب سبب و در سبب سبب است از باب
برگرفت در و دشمنان هر جا که غریب و عجیب است و در سبب سبب و در سبب سبب است از باب

تاویل

از استیلا با و پیش گرفت و بطریق تصدیق بهشت حاصل نمودن در این دست است
و تصدیق موند از آنجا که گفتیم که دل تواند بود و دیگر در خاطر آنرا داشته نورسند
و کوچه نوی آنرا به نامند جمالی که بود از هر دو دست سخن را نگردم با و بی است جای
بخیر و است آن که در جهت قریب از عقل دور رسد ای مستعد بود مثل جای که در دست طاعت
خسروانه بود و خدا آفرید حق خود را بدان مقید نگردم بکنه نبوده راوی کرد به تقیم و تأخیر این
گیر که بود گذارنده و از آن گزیر و نظر بر این اگر بعضی را تقیم و تأخیر و در آنرا
ایا و کن که گذارنده و از آن گزیری زیادت چه تقدیم و تأخیر هر دو است و از آنکه این نقش
چون پند تمام پس بر مانی نقش بند از نام پند و کاف هر دو نشان یکجمله نقاشی کرده با و قد
نکاشته مانی و در شمار ایشان یکدکوست مانی و با اینکار و تأخیر به که در مانی است کرد
و از آنکه که در دست ده علی بن از نظر خلاصه آنچه نیست چه بود و در دست طاعت و از آن
سلطنت به ام شاه بن میر بود و در دست او که یکش در فرشتا بی نظیر بود و مانی
تجای اوین بر این خط است ایضا و از آنکه است اینچه زنه چینی که از آنکه این نقش است
در این دست حسن خط است نه لاف بافت بود برگردم این دست را به بیج سخن را
و به در این ج چون نموده اند بید بیدان میگردم سخن فی القوم الامر را سخر و بود
راه که نفس دست است بود از طرفه گفته اند که آن بیج در بیج بود و از آنجا است
آمار شاه در یک تاج نموده اند و یا قسم بعضی در تاجی در بعضی در تاجی دیگر سخن که
چون تاجی آنگاه بود بر سر سختی در بر آنگاه بود مراد از سخن قصص که نیست که چون
کنج محمود مراد از این کتب متعدد است از آنکه لاف متعدد است و که آنکه کتاب است
بسیار از این کتاب من چیست بودند و میاید بودی و غرضی و تاجی قدیم است و
را زبان تاجی چه بدو تاجی مقدم دیگر استم زبان در زبان کنج بر دهم همین وقت

سلطنتش را چه نوازش نداشت از دست نهاد طلبا بالف مقهور اند و درین وقت
 وی از گری برتره در طلبا کرد و اینکار طمع است خرد و نه کتب که که از آستانان نادر
 گفتند بر مصلحت بوده اند و درین آن کسوت زبان یونانی پوشانیده نوشت یا بعد از و کار
 بهمنیای نوبت و آنجا نیست از آنکه طاربان بنوبت محافظت بارگاه خداوند جو کهن
 بایسته شد خلق را از هم چون از تاریکی آواز جو هر چون خلق را به خشن آینه دلالت
 و بدین رسید جوهر آینه از تاریکی ناطق و آینه بیرون آورد با بوی عطیات قبولی
 کرد و بوی سطرش فتنه در و منگ کشید ز دروازه در معمار و در خردست عالم جو بیت
 العروس اسوده و آینه نئی سودا و سیاه رنگه منفر او سودا و خلط است از خلط اراعه سلا
 فلبیکه صیای رنگه در نشان دیگری زردی بکمت پیره و رنگه در آینه در صحنه بیامیه
 و زرد است وجه تشبیه بن دو کاکش در و خلط ظاهریست شش بن جبرین اخراج آن
 دو خلط است از بدن یار و یس هله غریبی و نسبت اجا و دفع سوسن در سطر طبع حرم
 و نیش بند صلیح تشبیه عالم در شش به بیت العروس و چون نیز در جو بیت العروس
 نیز از جنیه سیاه فرود پاک میکنند قید فیضی از آن که دریم که اخراج اخلاط طبیعی از
 بدن موجب هلاک نیست شد آینه کجیب در بای او نای او آینه رای چندی باشد
 ای آینه اقتضا را او بود اقتضا در رای چنیان همان بود و وی باخفا از چینی
 صبح کرد صبحی که بدوستی انجامید سخت ماد و طرفت سر آینه و باین دو مراه
 به بریتا فرود رفت به بغیری رخت رخت از ثانی آن تشبیه شود
 که بعد نبوت رخت از جهان ریخت و درین و رخت نیست مناسب است که چنین
 تقریر نمایند که بعد نبوت از محکمت به نیت سیاحت رخت سفر ریخت جو درین حق
 دانش آموز گشت جو دریت بر آفاق فیروز گشت درین حق و درین بر آفاق فیروز گشت

[illegible]

و گشتند بر روی مقدم و فانی و بدان خط تقادیرند سعی را که بنده سرانیت است و سید صاحب کار
 که آنکس از این دین سالت و بطلیموس را تلمه نمایند رفیع اعداات در این جهان را ندو
 خط مایه است فان نه حرفت بهفت شکایا زیسر کرد
 اعلم و چون علم مساحت را بعلم هندیه شدت احتیاج است از آن مشروط گردانیده و سلب
 معرب طریقات با یکدیگر یوم و چهارم فارسی نوبتی خیمه بارگاه چهارم و سرج نیمه از دور
 بسیارند رشته رزان بیون بطایب فزونی که است با سبیل جبار هر ذراع و در اع
 از به جهات گشت معرب فزونی و حاکم به فرسخ است یک مایل و فرود اندیشه
 با که موجود در میرشته و نویسنده و صاحبان هودا انگاد اخطا که یکتة سخن موجود
 این نکته گفته تا علم است به از آن رفیع راحت کشیده جهان در پنجاه نظم معوره عام است
 با یک مسکون با قه یکشود بین از غم راحت کشیده که جمیع غم نه است تفریح و راحت
 نیست نه در علم بقادیر است در قاموس تعویذ اندازه است راع مسکون چون زمین
 گردی است و آب با کشر سطح او محیط و عماد است نه که از ربع است از سطحش در مرکز
 عالم سطح دایره عدالی النهار سطح مجریه زمین دایره احد است که در آنرا خط استوا که
 و اگر دایره دیگر بودیم که به و قطب خط استوا و افق از زمین منقسم شود چهار
 ربع و دو شمالی و دو جنوبی یکی از دو ربع شمالی مسکون است اما تمام معروضات بعضی
 از این دو ربع شمالی از اطراد سربا که نیست که حیوان در آن تواند زیست و آن جزئی است
 که در فشر زباده از این پنج بود و درین مقدار عمر و نیز میوانه عمارت را که بهاد و با
 و پیشه باب است و در میان دینا جزایر معمر و غیر منمو بسیار در انیه جزو قفس
 بخوبی طراف رنگه و جنبه انسانی از عمارت یافته اند اما جهت کمی از داخل عمارت میکنند

ساقی که از دهقان بر موی قدح نهد عبادت می بخانی که چو سواد است بر زبان شد این تعمیر
تا میشت اصل و نسب می اداست یعنی پند که خواجها و خانها را می یابند با باغ و گلزار
این آرد احتیاج نبود که بگذارند کتاب الفقه است بر صوفی کاغذ گشته و این معانی است ما مشهور بود و بدین
از آنجا که لوح سواد و لوح دبستان بی نگار بود قلمی چیده کشیده و آن تا حال با بزرگوار عمل کنند
ماغبان بخوبی بنگارید که بایست از این را با کورن خود اید و این خود جز به ما نیست که انهم که
باغبان بسته خود می خورند است شروع است در کتاب یا قصود کتاب گل آدای وقت نظم رسید
باغ و دستار فرس و حافظ است حیوان از مرغی که با این بخت میکشند بزرگوار کتاب فرانس
پارسی جزو آرایش نظم است و از دستار آرایش سعادین بر بند افروز بسته اند به بخت و سعاد
سودا است آید چو شمع عبادت که سر زهر و خواب عظمت این کس است نظار کی و خوا
خواب غفلت است غنچه گانه شش بود شش بنام گل سرخ در دم عمر کرد باکی فانی بر او
غنچه را در نقش و تشبیه که از آید تشبیه است این سواد با بنگار است و سواد
تخیلی و تشبیه شمع نموده است و کل می رسد به آموختن از این که سواد جزو علم است
نشد و از تشبیه خاطر شد که در این سواد در این کتاب است بعلت راستی و با این معانی
دعا که شمع سواد است اجزاء کتاب فرانس ای که نگارگر قرری طالب بر این نوع سخنان
سبزی شادمانی که سواد است سبزه نفوس که می کشد و سواد است که وقت غیر بر چهره اظهار
نشدید فرو شوای با صلاح آرد دل لاله را که شمع خون پوش فرو مال و شمع کمال پوشش
دل لاله را با انهم که از غنچه سازی روزگار خوشتر است پوشش فرو مال ای سخنان
که کس پوشش خوشتر و از روشن بخاک پوشش با غنچه است و از حصار حوال می سفید باغ
و صبر و کاغذ سیاهی سواد می اید و شکسته اند نظم فارون درخت فارون را تشبیه کرد در
نفس خود به تشبیه بشود این سواد و تشبیه است و از حصار حوال می سفید باغ

[illegible]

فایده یافتن

خود را گزیده عارفان است که انگشت خود در میان میگیرند و میگویند از او انگشت نمیگیرد بلکه
بر وقت مایه از انگشت خود میگیرند فرو اندازان و فرو اندازان انگشت از آن میروند و آن
شکست مانند چه افتاد و آن می باشد و در دانه اندازان و این می باشد و در دانه اندازان و این می باشد
ملکی بر سر قشش که اندکی میزد و در میان قویست در میان و کسب یکی از دانه پست و آن در میان
موسی است و دیگر اندازان و او را میخوانند موسی و در میان و قویست و آن در میان
فیثوس و در میان و او را میخوانند فیثوس و در میان و قویست و آن در میان
بر روی دیوان آن عقیقه عیس و در میان و قویست و آن در میان
او را بر خود نمیزد آن با خود میخوانند و در میان و قویست و آن در میان
چون فیثوس است و در میان و قویست و آن در میان
کذاف چنانکه رفت لاف و جزو روح چستی و قویست و آن در میان
رو میان و آن در میان و قویست و آن در میان
یعنی اقوال و دیگر که در میان و قویست و آن در میان
مستند در میان و قویست و آن در میان
در میان و قویست و آن در میان
همین بر سر نمیزد که فیثوس است و آن در میان
بی آذنی است قطع نظر از این کیفیت از دواج مقله متین و با آن در میان
عارضی صفی روی و آنچه در میان و قویست و آن در میان
حکومت سر آذین و در میان و قویست و آن در میان
و در میان و قویست و آن در میان
موافق به و در میان و قویست و آن در میان

مراد از این است که در آخر شناسی بسجده انجم نیست بجه برای اندیشه و بسجده
 و در شکست می ساخته تر نوی انجم آن آخر مراد است که ارتق و آفتاب بهر آن
 و در شناسی هر سیدیه در کدام برج است ترانی انجم و آن در هر کار غیر اصطلاح بوده
 به اصطلاح سیدیه بسجده انجم بسجده بسجده بسجده بسجده بسجده بسجده بسجده بسجده
 به مراد از آنست که سیدیه در هر سیدیه که گویند و برج را به نام شکی که از
 بیات اجتماع است توهم کرده اند میخوانند و در برج احاطه مغرب کنند و هر کس که
 حرکت قدری گویند و وقت طلوع هر جی که در وقت طلوع خوانند و در
 متعلق به طلوع است و در طلوع و آفتاب باشد و طلوع خوانند و شمار برج دیگر
 انجم گویند و گویند سیدیه و سیدیه اند و اسماء از سیدیه و باقی ثوابت است و اسب بود
 طلوع خوانند و در آفتاب است و در آفتاب است و در آفتاب است و در آفتاب است
 طلوع اندیشه و خوشنویزی است و توهم است باشد شرف آفتاب است و عمل حاصل
 برج نیم است شرف آفتاب است و خانه مرجع و وبل زره و منقلب نشی نیز اعظم
 و صاحب طلوع و بیت الشرف و جانشین و چون انکانه مرجع است و دلیل است که مولود
 در سفر جاه و شمشیر و جبهه و در کشتان نشیند در معراج ثانی بیان حکمی از انکانه است
 عطا در جزایرون باشد و در زره در نور و در سیدیه و چون سیدیه یا در نیم است خانه
 و و بال مشترک است و شرف راس و در سیدیه و باقی نور برج و هم است خانه زره و
 و بال مرجع و شرف ماه ثابت خاک اما درین که عطا در انجم و درون تافته خاخر
 می آیند چه عطا در انجم و پس آفتاب ناله بریت و مفت درجه دو ترغیب شود و
 آفتاب حمل است عطا و با سیدیه که هم در حمل و در انجم باشد اگر پیش و بود و اگر نه
 و در حوت همانا این خطای است که از انکانه و در انکانه و در انکانه و در انکانه

در انکانه و در انکانه و در انکانه و در انکانه و در انکانه و در انکانه و در انکانه و در انکانه

عقرب	عقرب	عقرب
نور	نور	نور
نور	نور	نور

[illegible]

و میان روی کلاه غلام و وزیر افرازد و تعظیم بر سر که نمیدانند و چون در باطن هر دو در حال و
خروج تنگی کردن همه سختی است که لازم است چون بشکستی خانه بر سر هم است حکما و در
بر فضیلتی را و در ذیقت قرار داده اند که جانب تعظیم را و دیگر جانب را فرط سعاد و شادمانی
و بهشت است بیان کحل و در این احوال و میان تسخیر و تیز بر همه سختی که تغییر است و کحل لازم
حاصل میشود چنانکه در کتب و ای - این معاص خود طریق است و این است و احتیاج ندارد به
و تیز و سرافقت پیش گیری خانه بر سر هم و ای ویران بر عادت است چنانکه در و بند
باشد در آن هر چه می باشد و اگر شرفیست بر این است این بوده و فرخاست ایضا از بسکه
مادر دولت و از عدم فقر و تنگدستی و تنگی در هم است که عرض نفس راحت جسم حاصل نمیشود
و اگر در خانه بشکستی و مضوکی و با دوستی پیش گیری در پی از حد اندانند بیرون این خانه بگردان
است و ویران سالیان یعنی سالها شایسته نگذاشته و در دهقان بود و در ج بالفتح
در و در دهقان بود و در دهقان است این بود و دهقان با هیچ و دهقان است فرزند
کیم و در دهقان مشهور در آن معنی نکرده و علم ندارد بدین معنی بایسته تر از فرزند شایسته
چون چو بایسته و شایسته و از فرزند شایسته ندارد و تقوا و حسن باطن و طبع و حسن
از نظر اعتبار از دهقان در بعضی علوم و فنون و از دهقان است و ویرا حکیم اول و دوم اول
نیز گویند علم منطق را و می دانند که این علم است با دوست شایسته و چو شایسته و قبول
خواند پیش مشهور نوشته سلاطین مشهور و قبول از در پیش از و قبول خواند عنوان بخوبی
سرنامه بر روی طالع پذیرفته بود و کین بخوبی هرگز نکرده بود کین سخن است و در دست و مهر
پیش از او در و می که پذیرای طالع و ذلت نیک بود و کین سخن است و شایسته است از
شکر و خود کرا و مهر قبول بود و چو چنان دما و در سوخته و بفتح عهد بر نسیم و بر کبر و بنا بر
ناگیدد دستور و بفتح از احوال و وزارت و وزارت علی و در قیاس آید و در و از شایسته

که در غلبه علم شکافی است اگر چه بدان روزگاه مدتی نبود اتفاق و در مدح گذشت
و این نهمی از شکافی کشید که منسوب به غالب در و شنبه بدو این حساب روزگار
ما چنان است که عدد هر دو اسم خاصه را با جدا گانه بحساب بنویسند و هر یک را
طرح کنند باقی هر دو اسم خالی از این نیست که مانده را از آن یابی و ثانی خطی از آن نیست
که هر دو طاق یا هر دو جفت یا یکی طاق و یکی جفت اگر هر دو جفت یا هر دو
هر که بعد باقی انتخاب او را باشد و در وقت ملاکه دو باقی اسم بکنند که مجموع شش
و سی و پنج است و شش باقی اسم هزار و نه و شش است و سی و پنج که در این اسم
شصت و پنج باقی اسم به پنج درم است و شش که از پنج و در صورتی که یکی طاق و یکی
جفت هر که بعد باقی زاده غالب باشد و در وقت ملاکه دو باقی اسم بکنند که یکی باقی
قد ظاهر و من که بکشد و آن است و از این هم از هر خواه مجموع هر دو اسم باشد چون مادی
و در دو که عدد هر یک است حوله باقی هر دو اسم چون هم نمیدانست که در وقت
اسم حمله که پنجاه و شش است و باقی هر یک شش است و اسم سلیقه که بیست و سه و شش که بکشد
چهار و اسم سالم که تمام عددش یکصد و سی و یک باقی هر یک شش است و میان آید و
گرنه که بیست و یک سال حوزد غالب و از این بزرگی این معنی را در دو است آورد با جوی
جنس که چون خوش است و در مخالف نخست هم چون خوش است و در عدد هر
یکسان بود هر که سالش خود را غالب آن بود جنس هر دو طاق یا هر دو جفت
مختلف یکی طاق و یکی جفت لیکن این نظایات است چه با که از سده
که در زمان ماکه شش عدد همان غالب بر می آید که منسوب به هر دو قطع نظر از این
سال از یک بعد بر بکشد غالب بر می آید با آنکه منسوب به هر دو و معلوم بکنان است چه
تمام اسم پاک بکشد و در وقت و باقی پنج هر دو باقی اسم بکنند و زیاده شاید

در این عهد توانا تری از دیوان روزگار توانا تری از دیوان خود گزینت
 در آن عهد توانا تری از دیوان خود گزینت و در خط متواری نشستی سرودشت
 بر لب خراسان و آن روزگار بر می بود که در هر خانه نفس و تیره نیم نه شب بستری
 و آنرا سرودندی باج آنچه از بارگان بر سر کار آمدی ای معصومان این زودست و این
 ست معمران زیوان و معمران قلم برگزینت زین یکان که در هر برگزینت دیوان
 بر زبان رفته که بر سیاه آمدنی اصول است از عایا قلم برگزینت ای رفیع افکار است
 اما رفیع قلم از دیوان تاهدست قلمه بدو نشسته اگر نه نظام شکرت که بدو آهنگار بر آهنگ است
 از دست خود و در هر مافی نظریست چه جای که بیارایا همان باج بسیار را با کوه پشته
 و از دیوان و معمران قلم برگزینت که برگزینت و در هر یکان که در کار است و در خوش
 برق باشد لک شاه بن الهی سلطان از سلاطین سلجوقی است باوشای بود عادل
 ملک شاه آن در تحت فرمان داشت و در هر یکان که در کار است و در خوش
 رعیت هر دو محمود و در بخا غزوی مراد است و در هر یکان که در کار است و در خوش
 وزیر نو شیرخان عادل بنده همیست عادل بنده همیست و در هر یکان که در کار است و در خوش
 و باده شایر و در هر یکان که در کار است و در خوش
 همین معنی نظام کرده فروغ دولت آتش جهان بر صبح بر تو رخ که کوفی نور بر دراز خو
 بخوان و در هر یکان که در کار است و در خوش
 تقریر است تیره طبع و در نامه طبع کا گوهر که کان میکند به پندار امید جان میکند
 گوهر معلوم است که طبع که با قید طبعی که در دنیا ذکر جمیل و در آخرت ثواب جری است
 طبعی که میکند و در هر یکان که در کار است و در خوش
 گویند آنان خوش کسی است که خبر سخنان است زده نشود طبعی است که گوش را از

در این عهد توانا تری از دیوان روزگار توانا تری از دیوان خود گزینت
 در آن عهد توانا تری از دیوان خود گزینت و در خط متواری نشستی سرودشت
 بر لب خراسان و آن روزگار بر می بود که در هر خانه نفس و تیره نیم نه شب بستری
 و آنرا سرودندی باج آنچه از بارگان بر سر کار آمدی ای معصومان این زودست و این
 ست معمران زیوان و معمران قلم برگزینت زین یکان که در هر برگزینت دیوان
 بر زبان رفته که بر سیاه آمدنی اصول است از عایا قلم برگزینت ای رفیع افکار است
 اما رفیع قلم از دیوان تاهدست قلمه بدو نشسته اگر نه نظام شکرت که بدو آهنگار بر آهنگ است
 از دست خود و در هر مافی نظریست چه جای که بیارایا همان باج بسیار را با کوه پشته
 و از دیوان و معمران قلم برگزینت که برگزینت و در هر یکان که در کار است و در خوش
 برق باشد لک شاه بن الهی سلطان از سلاطین سلجوقی است باوشای بود عادل
 ملک شاه آن در تحت فرمان داشت و در هر یکان که در کار است و در خوش
 رعیت هر دو محمود و در بخا غزوی مراد است و در هر یکان که در کار است و در خوش
 وزیر نو شیرخان عادل بنده همیست عادل بنده همیست و در هر یکان که در کار است و در خوش
 و باده شایر و در هر یکان که در کار است و در خوش
 همین معنی نظام کرده فروغ دولت آتش جهان بر صبح بر تو رخ که کوفی نور بر دراز خو
 بخوان و در هر یکان که در کار است و در خوش
 تقریر است تیره طبع و در نامه طبع کا گوهر که کان میکند به پندار امید جان میکند
 گوهر معلوم است که طبع که با قید طبعی که در دنیا ذکر جمیل و در آخرت ثواب جری است
 طبعی که میکند و در هر یکان که در کار است و در خوش
 گویند آنان خوش کسی است که خبر سخنان است زده نشود طبعی است که گوش را از

در این عهد توانا تری از دیوان روزگار توانا تری از دیوان خود گزینت
 در آن عهد توانا تری از دیوان خود گزینت و در خط متواری نشستی سرودشت
 بر لب خراسان و آن روزگار بر می بود که در هر خانه نفس و تیره نیم نه شب بستری
 و آنرا سرودندی باج آنچه از بارگان بر سر کار آمدی ای معصومان این زودست و این
 ست معمران زیوان و معمران قلم برگزینت زین یکان که در هر برگزینت دیوان
 بر زبان رفته که بر سیاه آمدنی اصول است از عایا قلم برگزینت ای رفیع افکار است
 اما رفیع قلم از دیوان تاهدست قلمه بدو نشسته اگر نه نظام شکرت که بدو آهنگار بر آهنگ است
 از دست خود و در هر مافی نظریست چه جای که بیارایا همان باج بسیار را با کوه پشته
 و از دیوان و معمران قلم برگزینت که برگزینت و در هر یکان که در کار است و در خوش
 برق باشد لک شاه بن الهی سلطان از سلاطین سلجوقی است باوشای بود عادل
 ملک شاه آن در تحت فرمان داشت و در هر یکان که در کار است و در خوش
 رعیت هر دو محمود و در بخا غزوی مراد است و در هر یکان که در کار است و در خوش
 وزیر نو شیرخان عادل بنده همیست عادل بنده همیست و در هر یکان که در کار است و در خوش
 و باده شایر و در هر یکان که در کار است و در خوش
 همین معنی نظام کرده فروغ دولت آتش جهان بر صبح بر تو رخ که کوفی نور بر دراز خو
 بخوان و در هر یکان که در کار است و در خوش
 تقریر است تیره طبع و در نامه طبع کا گوهر که کان میکند به پندار امید جان میکند
 گوهر معلوم است که طبع که با قید طبعی که در دنیا ذکر جمیل و در آخرت ثواب جری است
 طبعی که میکند و در هر یکان که در کار است و در خوش
 گویند آنان خوش کسی است که خبر سخنان است زده نشود طبعی است که گوش را از

خیر بپندد نهانی نماند از راه و بگویم چرخ مفتوح توان دید نور اشاره این راه بدینا و دو
دو از این مسافت بخت این بدانما اثبات نظر معنای سعید و اوج است این راه دور نیست
رای که بر چرخ مفتوح نور معانی توان دید شد است معنی است از نور لطف بی بهره چه
نور از نور آبی میخیزد و نه نیست که این آفتاب بر آن نمائند و جوهرش آن نور است
همانکه در راه از روی فریاد است و اگر چه خوشبخت چرخ میخیزد آن نور از نور مفتوح
همان گفته که بر این ایضا بر مبنده آنکه قول غیری را بخون خود میخیزد بلکه در این راه
راه دور برادر و دنیا است که در نظر لایان خود چرخ جلوه گری گفته که نور او تا به
مفتوح میتوان دید چنانچه بنحیاج حساب که او کتب از برای تحصیل دنیا تا با همان مفتوح
میکنند و تاثیر بکث بد از بر آن بر نماند پس از هر مکر این دنیا تا به چرخ مفتوح توان دید که
آید یکی دیوده میرسد و دیو شیطان است یا دم غریب دیو یکی بوجری می آید و ده کیش او میرسد
یا بصورت از ده کیش ده میرسد و ده جواس غش نیز میخوانند و در دیو غش است ای که
غضب بوجو و بشری آید و جواس از جا میرسد چنانکه شیخ سعدی میگوید ندیدم چنین
دیو بر فلک کرومیکه بر جبهه این ملک بمعیار این چار سو هر وی نسبی و در جبهه
جواس معیار تر از وی در هیچ اول تعقید افکند است خود را بر تو رفت بمعیار هیچ با عرض
ره راه این چهار سو که عرصه سخنویت دو سخن اندک را با هم بنسخه تا جوی از دیگری نذر در
مختار این دیگر است و لفظ درست محتمل هر دو معنی است و در دیوان امیر کبیر کتب فضا است
ابرش کسی که بر آفتابش لفظها غنه رنگ اعصار و باشند سطح خلک است تا بر او کتب
در آتش نهادن کفایت از پیوسته سخن هر دو قرص آفتاب سیئه میل آن تا به آفتاب
که بر آفتاب نیل نشاندند کسبه بختین بر وارید سیاه گویند در ایام حمل حذف اگر عدد
برقی و صواحق بسیار شود یکی بر وارید شده برانید قیل مهره است مجنون تور و

بخود مقفول مان حاصل را مفسر است ز لایحه که بی برین میخشد و لایحه نوحی از قفس سبب
 و اسب شاکت السراچی است بی برین میخشد و جمله معترضه است جواز از پیش نقش بدو
 لفظ براسوم است ای نقش مهر و نوم مهر این بمعنی محبوب نیکم هم محبت و مهر و شربت
 و بخشش بر یگان جو بر شایخ آموکشد چرم کور به و زده مور بر پای مور شایخ آموکشد
 با ستاره و چرم کور به مجاز اگر مور را بر پای مور نشاند سار و ایتیر و زده در جان کلمات
 شبیه است چون بر دوازده دو بر آموکشد شایخ و سلطان نه و شایخ که شبیه است
 و ستاره که اول شایخان شود و ستاره آن چنانچه رغب ادا دوست معنی است و ستاره
 مرغ نیز از بال بر آموکشد که مو تو شایخ و شبیه است که شایخ و شایخ و شایخ و شایخ
 فعل و دو معنوی به تقدیری شبیه است چون دو شایخ که در بر دوازده است و شبیه
 معنی غیر شبیه است علی بر زده و و معنوی و شبیه است فاعلیت بدو و شبیه است شبیه
 ستاره است و دو معنی فعل است به و معنوی است که شبیه است و در دوازده که شبیه است
 بر فخر شایخ است و دو معنوی است که شبیه است به و معنوی است که شبیه است و در دوازده که شبیه است
 رسم است و جمله یگان که بر سهار که او زنده بر سبب زدن و شایخ شایخ شایخ شایخ
 شبیه زدن از فخر شایخ است شبیه زدن به و معنوی است که شبیه است و در دوازده که شبیه است
 شبیه که بر فخر شایخ است شبیه زدن به و معنوی است که شبیه است و در دوازده که شبیه است
 کام داشته باشد و این استعاره و لکنایه است و کام استعاره شبیه و شبیه است
 و فخر شایخ است شبیه زدن از فخر شایخ است شبیه زدن به و معنوی است که شبیه است
 شبیه که بر فخر شایخ است شبیه زدن به و معنوی است که شبیه است و در دوازده که شبیه است
 شبیه زدن از فخر شایخ است شبیه زدن به و معنوی است که شبیه است و در دوازده که شبیه است
 شبیه زدن از فخر شایخ است شبیه زدن به و معنوی است که شبیه است و در دوازده که شبیه است

بشکل که در حکایت انعم و تشبیه در آن است بر دست زدن و آن بسیار با آن در نمی آید
مستقر تر اینجا صدها کوس است تمام با آن و بخور و میوه دارد یکی نه بکشد باشد و یک چهارم نه بکشد
شاید چهارم خام بود و بیشتر روئیده تخم که در تخم زرد روی در تخم که خام و تخم تخم است و هم دو
مصرع او نیمه سازد و تر از او بود و سنجان مجلس را گفته بگفته همبر از سنجان پوچا و سنجان
و با زانی که شش اسلحه کرده باشد گفته بگفته تر از او گفته بگفته سولونو یا می و بسیار و سولونو
سولونو است البته از پوچا و سولونو می و سولونو از آن پوچا و سولونو و سولونو و سولونو و سولونو
که سولونو تر از او و دود و حقی که زرد و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
پس که بگفته و طریقه دوم را پوچا می خوانند به و گفته تر از او و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
یکدیس تر از او است و تقریر است که اکثر در کلام زدن میوه و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
پس میوه زنه تا با طبع زور تمام بدان سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
عبادت از این باشد و چون می تر از او و دلیل از آن می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
است و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
از او گفته و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
می باشد و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
هم بود و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
دولوی همین و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می
خدا آن فبای گفته که در جنگ می باشند فلک انعم هر یکی باشد مستقر به و در که بر ستون
خبر کنند تا سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می و سولونو می

20

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

پیرایه و این است یعنی از دایره و مرکب جاذبه ای که این بقصد مبارزت بر روی آن
 پوز و مبدی خود است بجز از غول یا دایره ای موی در هم رفته و این فقط پهلوانی
 طمعانی و حاج کلانها یا هر چه تم قمار می و دهنده است از ما در انظار بروی اصل طمع حاج
 بارکتی خنده بود نشو کیسند با ابر و همین معنی است طواف با کسر حایب آگنده برای
 خواب در اینجا که استوانه را در او است با ابر و اصل ضمیم و در فارسی است عفا یا بقیه
 مرغی است شکاری قوی میکل تیز بر فای سی که گویند با مده و الضم و در کلان بود کوت
 خوانند مسلسل از زجود صورت که هم مسلسل در حد گذشت و لاوری چین لا مسلسل
 خوان کرد سپیده بر روی از چشم در و سپیده داروی است عبرتی است فیض حاج
 الرضا گویند همین النوع کانسفریت در و دانی چشم بکار برنده و در مریها و فعل
 دهند و نقاشان در رنگها آیند روی صفت نسبی سپیده است به مصرقه و در عقیده
 لفظی است و یو اندیم آدمی شری قوی میکل و نوعی از خلقت است که بر بی انسان گویند
 طنت یکبار به از هر چیز در اینجا در طنت همین است و آن اعلای است تعالی که در است
 تازی عربی چون اصل عرب فصیح و تیز زبان و دایمی اند خود را با تازی خوشی ستودند
 صبح نمود صبح رنگی شب است و شب همان رنگی از درین دور مصرع است بپندی و هندو
 یکی است مراد تیغ است ساخته هند جزا تن کنم حلقه و در گوش سنگ رنگ و در تون
 سالار رنگ سنگ تشبیه کرد و نفس خود با آنکه گوش در بسته باشد و این با سفا
 با کسانیه است و گوش به قاره تنبیلی و حلقه ترشیچ او چون حلقه آهن و گوش
 سنگ کنم و مطیع فرمان خود سازم زودید این یعنی خوشی سالار رنگ رنگ و در
 بسپرم ای بالکم در وقت بکار داشتن اسلحه بر و قاب ایستاده و دندان کشیده
 البزر نام کوی شاخ ابو کار ز راجه راجت و سپیده کار ز راجه که قتل او است

[illegible]

عبدی هیچ که غوغا کرد و تیغ بر زمین جیستند مگر ز آئیم و سنی است که خطا شد و زمین
خورد اگر اندین تیغ مغرب و غایم از تن سیل خون آید نه شست غبار پولا و فیض
تیرت پولا و جنس قریب و پراں فصل اوله کمان گزابد و شکار تیرستان جوشن
بر آورد و تیر جوشن را تشبیه کرد و نفس خود با گله پستان داشته باشد و این بسته
بالکناسته است و پستان است که تمییلی و شیر تر تیغ او شیر نظر برود خون است که این غوغا
که رژه دراز داشته باشد خود بخود شیر ز پستان مادر برودن ریزد معانی چیزی در هوا آرد
و یا نقصان در هوا آرد و سیخوید و یا آتشکی که ز سار بر آید زنبور نوعی از آله را بگزن
و نوعی از بیکان تیر زنبور است که نوع است سیاه و سرخ و زنبور غسل و آن کس شهید است
و بجه بر کمان دشمنانند و بجه بیکان کسانی که با هم با ویرش دارند کفیده ازیم و رید و ویر
کفیده لب کسی است که باها شتر است طبری خاتم ناید کشف بفتحین حیوانی است
آبی بفارسی باخه و سحاب است نیز گویند صید خام شکاری که از مردم که در آن اغلب
از و پیام دایند بچوشن برش تیغ ترکیب کرد بستان تیغ بر جوشن ترکیب است
بچوشید خفتانی از که کردن مشکل بر بند آستین تابیدن کردن با بر دو کاف فارسی
حیوانی است زمین بند و شیمی و زنتی پوست مشهور و بر این سرورنی دارد و در بنای
کینده گویند خفتان اگر گردان ای قبا ی ساخته از پوست که کون مشکل ز راند و در
لفظ بدن با حرف ر است و زن در لغتی دامن است نهادن بر فرق چون سیم خام
با خور است خردی که در مغا و برین چون سیم خام بود بر فرق میرند و چون چشم کوز پلاک
رفته چون بای مور پلاک جبر پولا چشم کوز پر آب تر و درختان ترا چشم حیوانات
چو مرخواه کین و خورشید آمد ز کین فاجعل آفود است و به خوزه بر سبط خرف و بوقی
به اما ترک لفظ را و از قاعده نیست و شمشیر و سحره و دستان و چیز بون و کاری سهل

گرفته تا بکیم و در هم گسود و جانی نماند و یکی از دستار دوم لاف مغرور فلک که خود ستود و با کیم
بیزم مقوم و در او فارسی نموده و در کتب معاد و سوره کاف و در عنده و چینه با بار فاعل مستغنی
چینه محلیج ستارگانند و یا ساقی از غم و شیننی که مانده بهشت باقی زکا و سگ که بهشت
سپاوشن شود بنوشند می چند میوشن شود که کاکا و سوسن که بقبلا و سوسن و کاکا و سوسن
کی است سبیا و سوسن که بر او است که در شش پرورده بود از دست شش و او را با وجود او از بنگ
به رفته بود و شست و سبیا به تخت نشین کنند و از آن رفت او مقدم و از گرای
و شست و و خمر صلیب چند و کیم و در حبال از دو شش و او را در آخر با شش که سبیر
او را بدست خود گرفت و کیم و یکین به خولین از سبیا و خاندان شش با بر داشت
ساقی که مانده است و حم می و و شینه مار سنج و به قلابت و کیم و سوسن از سلطنت
استند و بنوشند ای نگار آرد به پوش خوشنوی است و اگر نه ساقی سوسن و کیم و سوسن
الناسی که پوشاید طبیعت سبیا و شش به شش طرب یا به طرب و در سوسن با بر بود و شست
در یا آب بحر جنوبی است بر آمدن آتش که از خورشید است اندر یا آب که به شست
کم و شش جوان راغ چون چشمت راغ کم و شش اگر با خدای سبیه است و از شش
نسبت بر کم و شش نسبت به شش زیاده اگر با خدای شست و شش و شش
رو میان باشد چه بر شش را و شش است یکی شسته مانده یکی خرق خزان شسته شش
و خرق تمام شسته خرقند بای آگنده از خرق که در جنگ پوشند کور شش را و شش
که شش چشمت کور خرد و نقش را و شش یکی در شش چشمت دار که در شش نایب یکی شش
انفط در در اول با دال بهله و در ثانی با و و در معنی مقدار است و زره چشمت در زره
با شش و در چشمتی و مقدار زره بر و در شش چشمت چشمت و در شش از شش
در بناید و بعضی شش و او را با کاس شش بر نقد و صحت تشبیه در شش با شست

خشتانی باشد از شش لغتین بعد از نظر دست است به دست چپ یعنی مقدار کشتن و از دست
ایمن و بر دو بار و از این دست تا دست دیگر کشتن نیز که کشتن کشته بده بود چو کشته شد
باین مقدار بعد بخت از آن بر دارند بگوهر از خشت افتاب با بارهاست است از خشت
افتاب بگوهر نیز بعد که بر او دست و نانی جوهر آهمن با حج در شرح این بیت برقرار و ده
ناحج و بیست و یک کشتن نا حج نیز در نا حجی باشد که بر سناش نیز ملاحظه کرده باشند چنانچه
که بر سناش بکایان نیز را نیز بپندارند برده و بیست و یک کشتن که از او که چنان بعضی است و بعضی
در آن بیشتر از خون باشد چون آن رنگین و نهند کم زنیه طریقه باور و رنگی نموده که بر نقطه
پزه رنگی نمود طریقه خود و حکم بر این و کر و حریف کشتن و بیست و یک کشتن و بیست و یک کشتن
تشیب است بی ادوات است که در آن نقطه از زینت و سنگی احاطه است است کرده بکشت
زینم جفا حق که اندر نیز کشتن کشت در زیر جوشن حریر جفا حق حکایت آواز است که
از نیز خیزد و در اندوه جوشن حریر دوزند تا از در شتی و کوفتی جوشن آبیسی برسد
ترنگار کینه خسته و تیغ ز ماه در قها بر آورد و تیغ برق بدای و در او هر دو همه سپری باز
پرست س ز ماه در قها استاده است و وجه تشبیه برق بعضی جرم قمر استاده و نسبت
فاعلیت بر نگار رنگ مجاز بهر نام که از نیم ترنگار رنگ بر سر آورده بودند ابری نموده میشود
تقریب نوعی است از زده مشابه قوزد آینه نیز بر بغل تا کرگاه بود در سیم آتاسی بود که در سطح طین
در باغ علامتش در نوعی اخلاط عقل و دنیای با خنده غرایم خوانان آنرا دیو خوانند بر سر
رنگشانی غریب تمام میرساند سبک شد شبیه کشت کوهر کراخ چنین است خود در کم به کراخ
کوهر کراخ شانی جمع کوهر کشت لفظ که بر ترکیب مفید سخن سازند که س حق بر نه باشد
باشد مثل زنگار که کراخ و کشت که کیمیا که در ساخته جوهران نیست در سیم بود به پای باشد
در سبک که تر از در و از این دست جوشن تشبیه باشد بر آورد در سیم بهر از جهان با و بر او

[illegible]

یونیم هر استوه و تشنگی و در منبر است فشنی یالیه پت مانند ش بر و با بقیع غلام کینه که
با سیری برید بر ستوان بجای فارس طانی اگر نه که در جنگی با یو شانه و هر کار مرصع کوا بر
زرافه حیوانی است و در انواع مهر لغاری می شد و بکاف که نیند از آن که در دست بود و در شتر و با شتر
بیا و با و در کنش زین با شتر بود و ستون در غایت عفا و بکینی بود و که از خرش میزد و از
زرد و با نه لا جوردی نقاب که لبت است از سیاه و ثوابت نقاب لا جوردی هم فلک است
که لبت است فلک خود را که بوزند اما ثوابت در فلک هشتم و سیارات در آن است ازیم از بخت
و نینخت از هم که سازند طلق باطل و ابرق و آنرا که لبت از رضی که نیند از شتر و با کاف
بر و میزد با آن که با و بر خشت درخت شاه است سایه حایه و حایه است او است میوه خشت
همین شک است یخنه غالیه است با و از پوشید که ن گفت تیز و نه و نیند از بخت است نه و
فرخی غیر درزی در آینه آوار کنند و با لک بچ میوق که آنرا که نیند با شتر و با نیند از بخت
ز و زشت و بر سر که نیند که در چنان جای که نیند با شتر و با نیند از بخت
با ساخت این را بر دوم و پیش بند بعضی لا و در آن جای که نیند از بخت
کم در بانک هر سر است تشبیه ادا است تشبیه است و آن جای که نیند از بخت
شاد و جرس که شتر که نیند از بخت تشبیه است تشبیه است و آن جای که نیند از بخت
و نیند از بخت تشبیه است تشبیه است تشبیه است و آن جای که نیند از بخت
تتار مع اکابر روم تشبیه است تشبیه است تشبیه است و آن جای که نیند از بخت
ظرافت جبر باز و جوشن طریقه خوشبو غیر تشبیه است تشبیه است و آن جای که نیند از بخت
و آن تشبیه است تشبیه است تشبیه است تشبیه است و آن جای که نیند از بخت
آنجا که با شتر جوبلیه خا نهای آینه و آنجا که نیند از بخت تشبیه است تشبیه است
باران آبی بر یا فتنه و آنجا که با شتر جوبلیه و نیند از بخت تشبیه است تشبیه است

عبداللہ بن محمد

[illegible]

باز شوز و شکله از بکند کنند و آن انگار من در دست شکند شود چنان چه دوست
 این اندام صورت است باین استقام معلوم که اگر کوه همین مدار آیه و تائید
 کزیده جزیه را با الف بده از و خودی که بر سر دوش گیرند و عکاه جایی که بزرگانه
 کلا را با نفع و در مداران از اینان کلا کنند جزیه آنجا از میان ستانند نه
 کنند انگار امرای عمیر خود را یا آینه و کار بران انگار لکنه یا نود تحت و بولمان زیر دست
 کس و نادر باشند و ستیج پر نام و ساج کنند شش شش و شش چندی این نیز ممکن چون
 کند باطل از حق گیر باطل چ بوده میان اطلاع حق تقابل بالعدم و الملکه است از حق
 که با تب است باطل ستیز چند دشمن چون باطل حق نیکو بر قیاس باطل
 و باطل شش است بهست جسته کثرت استخوان لون افتاد و دوش در این مردم از
 مردمی است مردم جسته است اگر بوی مفروض است انسانه مسدود علی و لکس جمع بافعول
 لفظ باکس که اورا خیم است خام یکا در میان بجهت لوام خیم خام که دی که منور از آن
 نان نه بخته باشند تمییز است با که جو اند و باکس بود بداندیشش را کج باشد و است کسایت
 از بخیل الیم که او تند آمد تو صحنه دشمن تند و کسایت از بند او از دوش از آنکه
 نور از بسازد و خیم بر آن کس و زار فارسی به طبع و طعنه و شش زینان باز و بی شش
 جز و وصف زیاده و خروج بعضی و تشدید جز و باغ جو فرو بود آن شش لول
 چون وقت غم زدم زنگیان شالیش حرف هندسی که اسناد و بی آموخت غیر و
 بود و جنگ اسارت هم فیروز توان بود و نمایان و شاوران و ولایت اندکان غیر
 ز قندیل و بر فروز جراف قندیل جراف شبست اصل رحمان باغ آبی عمل استقام
 سرخی کنند جو فرو بود و زار با و روشن است بخوبی هند رسمین
 به نیکی کند یاد و در صراع اول عقیده است لفظی بنیاد رسوم بر خوبی هند طار دولت

[illegible]

در وی نشانی بخت چهر گشته و کلمه که شاه میخواند بهندرش شرح و بسط کرده و هنری
 میساخته فرغ خوشنودگان سرکران و وصف سرسبز گران محاربت را مشرکت
 ز غنایان و لذت کد و میان خوانند و بی زخم کینه نمه چون شکر شود و در خوشی
 بدو و در ترنم زدن تار برنجه برود خوشگفتار است قدری او بخت تیر و خوشکند و در
 ای جوی آب سخاوت و بخت از ما بهاء فایده پانته توان مدت بودن آواز پیش
 در برج نر میرا بخود فرماید می نویسد که با اول مضبوط مانده است چون این ماه
 بیدار است ارد بهشت گویند ای مانند بهشت بدر ماه تمام خط بر کار محبضه ایست و تراز
 و آیه بر و ان بردن عبارت از آیه ان از حکم و اطاعت است زبان کو کبری صوری کند
 ز دوری کن خویش وری کند یعنی زبان که در کرم و غضب صوری کند از کد و در راه عرب
 یا از کد و وزن دور افکند و دور و در آیه ترازه است بلکه کلمه تکسین است
 خراجی که از یونان میاراشد و خراج طوق و راج نامی بود و خراج کشوری خراجی چون را
 ساگو گویند کج بین اهل کنبیه خایه را و بساط منقش خسته و از بد و خند آفرید از جمل غریب
 این داستان است که در اوایل هند آن خواست جو مین ای پکاری که بر دستم باید که با دور
 رکایت و رکاف لغو است غرم خواستی که بطریق جرم بود و از معانی تحفه و هدیه باشد زمین
 صد باید که ز خواستی مهر و ز جلد نایه منفی است زمین و زمین نباید خواستی بدین
 باید بدین زمین نایه خواست نایه در اینجا خراج مراد است و تقیر معنی بستم تمام دور با این بود
 از این کتاب مرقوم شد و در این لفظ در پیش نفسی سر در انشا را است ز بر خنده خنده
 که ستر خیانت را بود و خنده در وقت شتم قشیر گیلی است و آن دور و ده صاع است و نایه
 چهار هست البصر و التشدید و دوش است آدمی ستوی و خلقت تعبیه که
 بر پا کردن و کنش کشیدن کردن میخاره بر پا رسی چنانکه فت همان کوی را مرد و است

که از جانب بعضی یکی را از گمان دانند از آنکه برکت این انبیاست تقدیرت قرجه
 صحیح یا قوی یا عیب و رنجی صحت یا عیب و رنجی است بهمان است و آن که زود و تا
 نکود و جنبه این در و زان و این جوان بود و خوان چنانکه خود از محو و این است
 میسر و چوب و جوانی بدار آورد که در این بخشید و باج خادرت گفتات بسند که در کار
 گذاری راه انجام شب و کی کوکوبین را و در این برزست و در این است و در این است
 و برز و در این است که در این است که در این است که در این است که در این است
 بسند و نمایی به ترتیب راه ای بره ترتیب چه علت لشکر تریبی است اما تا ب
 شد و نشان توجه منع مخالف مدح و ستایش سپای جویز و بر بل نشیر
 از غوغا و زبور هم بیشتر از غوغا و زبور هم بیشتر از غوغا و زبور هم بیشتر
 نیش زانی چون زبور و چون بیشتر و بیشتر و بیشتر و بیشتر و بیشتر و بیشتر
 و در غوغا و زبور بیشتر غوغا و زبور و بیشتر و بیشتر و بیشتر و بیشتر و بیشتر
 کاه و آشکارا چنانست که چون فرید و بدو و اند و اند و اند و اند و اند و اند
 خروج کرد و از عدم و نیستی پست باره را که اند و اند و اند و اند و اند و اند
 سانت میرا خود و فرزند خویش می نویسد که آن پست باره را که اند و اند و اند
 نقد نیست و نیست کشیده بوی راده بود و قیاس از دست مخالف که نقد و نقد است
 و نیست نظم کرد و در کار خوبت به شکار جویز و نیست که تا فرزند آدمی بر آن
 نهادندی در دستان همیشه چون نشان شکار بگردان پس آن او آمدند و او را طبع
 تعلیم حکیم آن پست باره را جویز علم کردی چندک از غیب نمودار شده آنها را بر
 و عیب بر اندازی تا آنکه خروج فرمود و در میان آن فرمودن آن پست باره را
 بفال و کای و کای و کای و کای و کای و کای و کای و کای و کای و کای و کای و کای

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

در هر دو روز یکبار در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 چنانچه در هر روز در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 که بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 از هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 ان شاء الله تعالی است بر سر هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 دوم یکبار علم است که او بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 مثل سبزه و در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 باشند شیرین و نجابت است که بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 یافته می آید بر هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 دلون و بسیار شدن برای نسبت است به غنیمت بهر یکی که برای تجارت فرستد یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 سود آن می رسد به غنیمت است که بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 زبک که آن خود را که می بیند که بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 فارسی بپوشد آن که بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 و نیز خوشه پخته است که بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 از راه دکان چون گشت کلبی برند قی از در قریش ظاهر ستود و چنانکه می باشد
 بلکه نام بگوید از هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 بله بله چیت عهد و پیمان و عهد پیمان است چنانکه می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 بنام بگوید در احوال مقصود کتاب گشت اندر بنام و عهد پیمان است چنانکه می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 بر سر شاه را جای نشین خود کرده خود را که بخواند یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند
 در بالا بریزد یا در هر یک از این اوقات که می باشد غنیمت بشمارد و بخواند

و نیز بر وی کار نمیکرد خزینه حاجی و نگاری آن چنانی در دست جریح در صحرای اتر
کنایه از کار بر موقوف کردن است یا آنکه چنان در محراب چنان روشنی میدهد و نمایه معنی
بر آن نمیشد غیرت سستی بستن و نشان باشد که در میان بخت و مقدر ساند و در نزد دیگر
بجور آن بگوید و زبان بالست و قلیل بالست جوان زبان شکست یا شکو که در هیچ
درنگان شکم به باطل کلاه شکون که حرف خطا میریزد بهر زبان که مجوز است و در
از زمانی که بی سر بودی زبان در دهان خیزد و سر به بیانی زبان که مجوز است بود و
که سخن اموال برای اتمام و منیت نزد است زبان که او را طاری کند و کامش بر سر
کامیاری کند که در یکایق تازی و معنی در در یکی وقف طایعان به کار او کامیاری
خویشاقت بدیست از تکلم کلام زبان سخن کامیاری غیر در دست بهر او کامیاری کند
ای بر که دست بهر ایراد و بر دست و شوق نوید زبان نرزد که دست تمام زبان باشد که
بزدن زبان کلام ترا در زبان این خارا نشین که در متصف نمود ترا و جابجاست
عمود سازند کلام آن شکلی محتمل مستطیل که چنان زبان ترا در مقابلش آید و در پیش
با علامتی که در کلام ترا و در متصف شمع فتوای بود محادی کرده است تا بهر
از ترا و در چنین اغلب برای زرد لفره و اسفال آن سازند و جویان زبان تواند
به هر سو که میل کند سرگون کرد و سخت با و در بخت و چرخ که در زوایای آن
عذبت کرد و کباب بر بسین که نشان از و بطن غیل تا به پیش و در پیش و در
آوردن آن سازند ساخته و در کبر که در و در بخت که باشد گیاه از سد فیه بخار
از بوسیدن که در سوده شدن گیاه بدل رسد بهر چه رسد که و بهر چه رسد که
و خوش کار و چاه اندازی خا و مانند سالی بای آدمی تا و از دست خیر و
آنست که در زبان باشد نشان تا بهر چه رسد که در سلبت و سلبت و سلبت

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

2. The second part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

3. The third part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

4. The fourth part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

5. The fifth part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

6. The sixth part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

7. The seventh part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

8. The eighth part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

9. The ninth part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

10. The tenth part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

مدد کار بر مختصر مایا آفرینا بقدر مرتبه ذوال و سیرا بنحو بیستم تصحیح کرده یعنی آتش سستایان
مستقیم تقصیر شده است ساخته حران و اختار است و در باره افلاکی کتاب خان جمعه
نزدت سیردان که آیه آتشش شکر است طایفه است از محسن که دو خداوند بزرگ و آینه
ازین جن خلق الفیروز را برپای آتش میخوانند و آتش در زمین ایشان از آتش است و در میان
ایزد و یزدان چون زیم و به است بزرگ از این بود در آتش و باقی در قدرت و کمال است
قلم خدایی شده و نمایان بقدرت ای نگذاریم نفعی شهر بیت از ترسایان تجویز پیش و عارت
اطلاق کنند خواب هر گوش نمایان از تقاضا است معین شهر کردن جهان چون گرفت که
خاکوش با ماه کردن گرفت و در میان این است و آتش اند و زانی بجزی فقر و از انداز میگردند
همه بروج است آتش تاب میخیزد بجز از مسل بالبر این است آرد و خاکوش و با بروج سر فلک که دانه
است تغییر کننده و فاعل مرد و گرفت شیر از این در اندازید که کتاب یکینه چهار چگون
گرفت که سر فلک با ماه کردن گرفت چنانکه بوالی بروج در بروج سلطان هم در آید و
ماه را فرو میگردانند و این برای آنست که از ماه با ستاره خوب و دایم خوانند کاتب مشاغل
تور در دست و الله اعلم الباقی آنچه خاکوش از خفته میماند و دست که کثیر از شکاه بان
چو در ترمی سیر و دو ترمی ای سکه در دوازده شش خفته و فانی میبین که در شکام چو شکم
که یک است بلکه مثل آتش به سیمای آتش است ترانه مانده و سیرای سیر بختی در حرایه فلان
ماناد و فلان به مراد از روم است خود بود گفت که این شکلی کردم آردم جو تو را که کار بختگان
و سیمای خدای این خدای باد و آتش است ایام همه سال برگزیده و دست خزر شده
کیار با یک فروخته برگزیده پوشتی که از کوه میزند و خامه از شمشیر چون انداختن از
شود و مردم به شمشیر بپوشیده اند کنند و بهوشم که با فروخته فروخته حاصل همه دست که کار
نشان کردای اطلس و دست فروخته فرو دوید به سیه است و دست نوبت و اهل سر آمده

سید محمد تقی
میرزا حسن
میرزا علی
میرزا محمد

[illegible]

۱۲

پسند است شعب افغان و شور و آید فیل آن تابانندین سپهر که بر گستران پس
و مهر کند شاه و معنی دارد یکی آنی است بودن کبر بر این راست کند روم سخنان
پس سر نیز میخیزد پشت متصل بدوش تندی کشف گویند فاعل شکست شعبانند
پس ملت شاهان و پهلوان بر پشت پهلوان شکست در آید و شاه ملازمت است و نیز شاه
الک حایکان است که پهلوان را یکی گویند و پهلوان ثانی مبارزان است و در علم یاد که
که بر پشت میبایند شده پهلوان بر پشت بر شمشیر و جنگل خون الله سوی بر تن
نخیزند یعنی در آن شور آید که بر گستران فیل در بود پهلوان را موسی بر پشت خود است
که یا که شاهان حاکمان شکست اند بر پشت این طریق آوردی که از خم مقرر شد و جرات و
شکستن جوید و نیز از جبهه شمس که از زمره مردم لشکر است فرو رفت و رفت بود
نبرد هم در آن یاری و بر آید کرد و در شمشیر بر تیر و در طرف خم خون میانی
فرو رفت و کرد بر آید شکست ترک ایگانه غاری خود زبان چنان آید است و بر شمشیر
شد و اسرار شکست است برین چون فلک مفت طبقه است چون طبقه از طبقات سما
شد و طبقات بر شمشیر و طبقات آسمان است کرد و تابان در جای که از مراد
رایس عطش تن بر خون و خاک و داغ میبارد از جهان پهلوان و آواز تن و در غنیمت
است بر خاک و وقتی است که از مغز و است گند و یا خفا شود و توان بود که بدان تمایل باشد
داغ میبارد استوار و خفیلی است یا از خاک و خون عبارت از قابیست این از رسیدن تیغ
بر وجود میبارد از از آن شمشیر بدو بر روح علویست میل و لبو سکنه بحسب شریعت
و کرده روح از عالم و عقل منزله است پاک می آید لطیف سلب چیز پوشیده می توانی کرد
پس شمشیر پاهنده را پناه منده کسی است که از لشکر دشمن آمده ایمان خواسته باشد پناه
قوی کردنی بغایات خبر و آن شمشیر سحر است پس پس ساقه و مندر بر آید است و

حصصه درین جهان قدر و این بهشت پس آنکه فرج پس این جری ساقه و بگویند
 و این نوعی که در هر دو کاف فارسی هستند که از ابریه و کواخالیگان سران لشکر و همکار
 سینه و در قوم پیش منقلب کرده اند که بر تپان ساقه نشان جیب دارند بر چپ و راست
 بر تپان سران تیر اندازان تیر بر تپان فرج تیر اندازان از فرج دست جیب فرو می آید
 باشند استواران مردم معتقد و مؤمن قبره در میان خم و شمشیر در جنگ لگیان که شمشیر
 و اسب و ده و جبهه به این که به بحران در آن سر سبز بر کشیده بود و زنی در آن
 بهشت بود که در هر دو کاف تفری نه در مزاج بهار آید و در اصطلاح همان سر سبز و در آن
 در غلبه می بود یکی بود که به نظر خود شبیه که در آن سر سبز شده و این است
 بلکه از آن است و در آن تپان و غلبه و جری آن که شمشیر از او جری آن سر سبز است
 و این سر سبز به سر سبز سر سبز از آن تپان که در آن جری آن سر سبز است و در آن
 از آن تپان که در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن
 جری آن طبیعت که در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن
 که در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است
 است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است
 تمام کردی شد از جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است
 جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است
 سوار کنند و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است
 که در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است
 که در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است
 مناسبی است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است و در آن جری آن سر سبز است

۱۲ نقد بر کتب نقد بر کتب نقد بر کتب نقد بر کتب نقد بر کتب

کلاهک این دیگها نهادند بر سر کلاه رجب کمان تیر کشیدند و شمشیر را بلند نمودند و بفرمان از
 لشکر سوخته و صفت تیر تازی بعد از آن نظر بود که کوه تیری از آتش میزدند و آتش به جبهه میگریزد
 مسافت از پشت در جعبه کمان ترکش تیراجی و فدا و آتش تیر کشش سخن دور اندیشی است
 اندیشه باد شاه جوان و جوانی که بود که خدا باشد خوش چنان که انداخته و حلقه دنیا ایست
 رجبش که دودی از پشت تنوع روشن بصری و سر و خط که در کلاه یک نورانی سازد و در حق
 است و روشن شد و ستن بری و خرقه و پیر و در چرخ کافور و بیعی بطریق تشبیه
 سست پری از چین بزمه سنان که در خرافاد و درود و درود را که سپهر شمیم است کاه و کلاه
 و مال و دارش از شرف یافت یا مال و دارش بر دماصل رفیق کی آمدن و یکدلیت آخر
 جرسید فکاک میزدی خروج کرد و در ضحاک که میزد و در و در بند کشید نوی را بشی بر آید
 کوس که بودی تواند کردن فیه سن یعنی چون بنید که شاه پیر شد و شناسا مغرور
 نوشت و دشمن از دوست و بیکه به بهت هر می از دور و آید و در و در کشید و شعله
 کشید و اند جوانی را کوسش می تواند تا به سطله نورانی و جوانی با و باغ و تخم و پیر
 طبع جوانان است تواند کرد و جوانان از دنیا قانع و نیز قصه شایان که میخشد و کی که پیر
 بر تخت خویش و در آمدن در کعبه غاری سر قوم شد و قیفا و نیز ملک چهار تا با پیر
 یکاوس سپرد و خود با کرم میزدند و کار گریان و پیر بهت که در است که چون شایان
 شلوغ است و سخنان بقیه که از آقا است چنان این دارد و پیر است به پیر لشکر کشی
 راه و روش است که گریه و دیو و لشکر کشی است فراموش می نام به بهت و سنان
 بهین نعت بهین گفتند یا که گریه و لشکر کشی کار از آقا است یا به بهت و سنان
 مد فیض خود بهین گفت که کرد دل خود را لشکر کشی کار از آقا است که گریه و سنان
 رسید یعنی شگفت و خود خوش را بسنگ خارا رسید شگفت دل و آقا است به بهت

مرد عیار عباد آتش است پند که کند که زمین را بداند بجاوند پای زراعت میباد و شایسته
 نوش و نذرت و خوراک گاری و شکست سپیدی میباری چنانچه دیده بر بر آتش نشان
 میر از میر امیر کلام مجرب و در اعتبار است از قوا و عیله نظام شعر احوار و کلام مطاب
 خویشتن است بر چشمک نشان بر شایسته و شکست نشان همیشه قدسانان و بر بزرگان
 شایسته آن غمزه زنده خط را بر بزرگان صفت و موصوفت به پای و پای و بر بزرگان
 پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 آتش که از آن پای که سخن حد و حد و دنیا است پای و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 دین و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 رخت خان او را که پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 نهاده و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 ماه که رخسار و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 عدد و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 حی که و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 با آتش و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 سیم و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 آفر و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 صاعقه و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان
 اضلاع و خور و غمزه پند و بر بزرگان و یک بر خور و غمزه پند و بر بزرگان

نقادیم تا خود نیز به نقش نیکو نگارها سجود مسنون محفل بهشت بدین خیفی بنام
 آید به نسبت به مهر و ماه آورده خیفیت سندان و میل کننده این رشت و خفته کرده
 شده از جانی باقی اول کسی که بخت نماط شد ابراهیم بیست و یکم به نام چون سستش
 در اعزاز به این نیز داخل سوخته شد بود و گفت به نسبت به مهر و ماه آورده و بعد
 بد آنها تعلق و استقبال کنند چو شد ملک از آن ملک بختش بمیدان فراخی به آن کرد
 خوش خیزان و مدحی که شد ملک و آنکه ملک به نسبت چون از آن ملک به شمس
 و عمر به ملک افغانی نیست خشم خود را بفرخی میدان روان کرده و از آن رقی بهای بر آید
 کبیر بنیاد را گوشت که دیار در آن آید زنده و روشن زنده جامه شدت که به کبیر بنیاد احوالی
 چوستانی دیار و نظم نام است یا اقوال خدمت زنده و بوش کندی مرطت و به شمس
 بارسی کوشت و فروزوی بر کار موه و موه و موه است بابا شهر است از آن نیز از آن
 مسکن و خدمت با و است و در وقت که دو فرشته اند بر سر صحبت او و فرقی بفرشته اند
 نظام و رجال بایل نیز چون او بخت اند بار و تیغ ساحرانند که در هر بهار و است و توی گشته چنانچه
 دیدار با بسجود کار و در شون نام و صاف است بیانی است نیار کنند و خلیل است علیه السلام
 سوره انشمن و معانی گشت آتش موبدی بهمن سندی و جزوی عبادت از آن نام خوش است
 بهجا و مجاوله باز گشت آتش از یاد بهر مندی و جزو کا بودند از طریق سده و چهل
 آتش شکست مراد آنکه ساخته از سنگه اگر شریف شایع از خط خرد و بکنند
 تاویل کرده از خرد و دور نماید مجوس است آتش را معبود خود میداند با عتقا خود و جزو
 گویند سزا بهت عظمت و جلای و نور آتش آفریده است که خرد و رایی زنده و بکنند خرد و راه
 نمیدهد سیر به یار و غار سی خانه آتش کرده و قاضی کبر این این نقطه که بهت از هر که
 آتش و بد نگهبان و بزرگ با آن از این شهر آید که با خورشید بود و با خواسته

الف

[illegible]

صفت اینها بدین موصوفه است و بعضی می گویند اینها از اینها برتری خلقت و برتری
 مدد گسیاه لباس با منی که بر دست و پا و از او با تمام دارا و گسیاده بودند و جهان هم
 قیمتی چون نبات از قدر و یار و گوید و مرغان پرورده و مرغانی که از آب آب تابان به شد طلی
 با منصفه ماضی و مانند درون بر جان و طهارت از جهان خلقت و برتری است که در جهان خلقت است
 از جانب سفید رنگ یا کبود و گسیاده که است سیاه رنگ یا کبود و برتری که برتری است
 ماضی است و منصفه سفید و سیاه و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که
 ماضی است و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که
 بعد از گذشتن از اینها برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 شبیه تا در شاه بود و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 مهند و لباس و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 بر زمین آید و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 چشم او در غایت سیاهی و سفیدی و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 است و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 زبانها که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 گنجای و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 را او نگرفت و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 لغویت که نوید و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 است و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 توان و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است
 بودند و برتری که برتری است و برتری که برتری است و برتری که برتری است

MA

در این کتاب
 در این کتاب

[illegible]

[illegible]

در این عالم که در هر لحظه است شفق ایامه عقیق بدست
 بهر دوزخ بوسه آتش و سخن چو یک در دو سخاوت تمام معدن فیروزه بوسه آبی
 نیشاوریست و فیروزه اصلی صفتی خوشتر است که بهر نام بوسه آبی است که از معدن برآید
 و معدن فیروزه دیگر جام است چون حوالی خجند و قصبه است در کرمان و کوی سرحد
 درومنی بطور فیروزه بوسه آبی که بهر اصل شکست که بعد غرض شستن نماید غده نشید
 ره بقیه از آن خوشتر است و در شستن بعضی نوعی از اعتباری و بوسی قان کرده اند و در
 درمانی بتجربا است از کوه نموده نظر بلفظ سه ای و بر این ای باغ بر لند روشن و ان شده
 اسکندرسن روان نفس خیر شین مستدک است که قوت یکبار اسکندری چونما در ششم
 گوهری یا قوت یکبار اسکندری نفس نفیس است اسکندری در روشنی است اسکندری هم گوهری ای
 بنا به کوه جرد و هر که او به تو سر نیزه جز آن تو سر بر کوه نیزه ای طبعا می کند چو
 سر کبر است که او را در دایره ملک خود میکوشد چه سر انگاه بگردد از گوشش جدا کنند و لایه
 بر تر سبب جد و است نخست با هر بعد از آن پیرد سپهری او را در آخر با در بعد از چون رو
 جوهری در می نشت گفت که ولایت بر افشاند را انوار دست دوده یا ولایت طرسته شد
 یکو هر خردین را آید بکار ز نو و در ملک نشسته با عروس حریه ای کوهر کردنی برای
 مباحثه یا خردی ناز باشد و لب لعل و شمع خرد از غضب کوشی او زبان و نیزه شک
 طوق زین که گینه کلای در چشمش انگیزد یعنی اندر محبوب لها لولکه دیدنش در چشم
 بیندگان بکتاب انگیزد تا به سر و پا اسکندری جوان چشمه و سایه دیدن شاه آن سایه
 بر لعل و چشمه چشمه آفتابست بر خاسوده دل نند از آنکه بمنزل او برسد چه مسافر چون
 بسایه چشمه نند از آنکه بر سایه فرودس باغی که در آن جمیع انواع درخت باشد
 تیل کلان و نام طبعه ای است این لفظ روی است اصل جبهه زانغ خرد نهاد فرود

در این عالم که در هر لحظه است شفق ایامه عقیق بدست
 بهر دوزخ بوسه آتش و سخن چو یک در دو سخاوت تمام معدن فیروزه بوسه آبی
 نیشاوریست و فیروزه اصلی صفتی خوشتر است که بهر نام بوسه آبی است که از معدن برآید
 و معدن فیروزه دیگر جام است چون حوالی خجند و قصبه است در کرمان و کوی سرحد
 درومنی بطور فیروزه بوسه آبی که بهر اصل شکست که بعد غرض شستن نماید غده نشید
 ره بقیه از آن خوشتر است و در شستن بعضی نوعی از اعتباری و بوسی قان کرده اند و در
 درمانی بتجربا است از کوه نموده نظر بلفظ سه ای و بر این ای باغ بر لند روشن و ان شده
 اسکندرسن روان نفس خیر شین مستدک است که قوت یکبار اسکندری چونما در ششم
 گوهری یا قوت یکبار اسکندری نفس نفیس است اسکندری در روشنی است اسکندری هم گوهری ای
 بنا به کوه جرد و هر که او به تو سر نیزه جز آن تو سر بر کوه نیزه ای طبعا می کند چو
 سر کبر است که او را در دایره ملک خود میکوشد چه سر انگاه بگردد از گوشش جدا کنند و لایه
 بر تر سبب جد و است نخست با هر بعد از آن پیرد سپهری او را در آخر با در بعد از چون رو
 جوهری در می نشت گفت که ولایت بر افشاند را انوار دست دوده یا ولایت طرسته شد
 یکو هر خردین را آید بکار ز نو و در ملک نشسته با عروس حریه ای کوهر کردنی برای
 مباحثه یا خردی ناز باشد و لب لعل و شمع خرد از غضب کوشی او زبان و نیزه شک
 طوق زین که گینه کلای در چشمش انگیزد یعنی اندر محبوب لها لولکه دیدنش در چشم
 بیندگان بکتاب انگیزد تا به سر و پا اسکندری جوان چشمه و سایه دیدن شاه آن سایه
 بر لعل و چشمه چشمه آفتابست بر خاسوده دل نند از آنکه بمنزل او برسد چه مسافر چون
 بسایه چشمه نند از آنکه بر سایه فرودس باغی که در آن جمیع انواع درخت باشد
 تیل کلان و نام طبعه ای است این لفظ روی است اصل جبهه زانغ خرد نهاد فرود

[illegible]

[illegible]

[illegible]

باطل و کس تربت خاص و حسن صورت آلوده می داد یکی جوانی است و حسی بیرون
 دوم غیب باشد و در شش است و بانه زنده خوفاً حکیم خواب ترانه خون بر شش نشسته
 بانی آنست که فرزند یکی بر شش کی تربت دارد و چون ترانگی که حکمت دانی است کما ان الناس
 که با فانی موجب فراغت از کمال خدا می باشد و در آن هیچ از شمه نماند و این که بی علامان
 از اندرون شهر می رسد و ندیده اقطاب و بام که می کشند و در آن نشسته گفته شد نعمتین باده
 تا ششاه فوقانیه تاورد و میوه و میوه بزرگی فاست و کلب نیم و من لقب شمس
 بهنگام سختی رحمت نماز یعنی نه شکامی که رعیت است سختی رسد مثل آنکه بزرگان و برت
 بنابرید یا بزرگان آنست رسیدن و نش فرماید چه تحقیق جز چه بر نادی بمری که
 بر میان آورد ای ستم و ماله کار در دران شود تقاضای بسل کیان آورد یعنی بکینه زینب
 ششاه کی است فرزند کلداری ششاه کی است لقطع نظر از مضمون اصل او است آن یک
 شکر خورده شیر میوه بخورد و فرزندش خوشتر می خورد و شکر است نوشته درین بیت را بستان
 نه زنده شیر شکر خورده پادشاه را که نایب و شوی بوزنه قاقم مویسه است یعنی اما که با بستان
 بالفهم باینجه پرستان در بوزن نه شش شش بزرگان که انما که گاه لب چون جراح است
 به خشنده ماله آن تحت که انما که لب که که بر ما را تابان بر آن نشسته و در لب چون جراح
 و ماله خشنده است که شش است در پرستان که که گاه از او خیر میانه نظر بر فروخت بچون
 و الفل زبست و در شش باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه
 انوقت تحت زبست و شکر و فانی نه روشنی مستطیل بر فانی شش زین اخ باینجه باینجه
 برستان و ملازمان است آن باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه
 ساخته از جوی باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه
 و ماله باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه باینجه

این شعر در
 در شهر و در
 در شهر و در
 در شهر و در

این شعر در
 در شهر و در
 در شهر و در
 در شهر و در

این شعر در
 در شهر و در
 در شهر و در
 در شهر و در

در نزد مرغ و پرست ترنج مرغ و سینه یا باشد مانند ترنج ساخته از عطریات و گیاهان
در احوال دیوانه یا مانند نماز کوع و سجود و تمام است نه در چشم بنده که در نشان نظام کار نیست
که محو نظاره میشد و دیده در بر هم نمی نهاد و انگشت چشم میرفت چنانچه عادت است که چون ملک
سوافقی بر هم نوزد آب نماید و بر روی آنکه تابش آفتاب را دیده میزند چنانچه در آفتاب معلوم
میشود و آفتابین فعل کنایه از مقدار و بی آدم و حیرت است بر و مندی که تقصیر نفس است
شکو منتهی که عظمت خود را ظاهر کردن و هیبت خوردن و زنجیره را بر ملک عیار در بر هم
اعتقید لغوی است زنجیره که در دست شاه است غنی و لباس فرستادگی که دریافت عیار را بر ملک
استحسان نه که در دست فرستادگان بر دایره بکار بر یکایک است و آفتاب که در عیار است بجای
بیکایک از بیکایک من نشان انگیز تر با خاکی کنایه از تواضع و تسلیم و زبره میثاق آئینه و یا قوت
سربسته و مانع و بند سگ است آباد و مقام تحسین گویند همچو آفرین و بارگاه و منبعه خوش و
خوب و نیک نیز آمده هر چه جل من بر بزرگان بخت یعنی شخصی احوال که بر بخت بخت انگیز
کسب منه بخت سایه بر آفتاب یعنی بر آفتاب بخت آن من که سایه است رکبت با قار
المرکب است در یک کسب یا بغیرت جبار بیدار بکوشن یا بیکاد است شرف نباید درین برده
در برده تبلیغ بر سلاطین شرف و معلی باید نیاید حاصل در میان امارت رسول را محال است
کیان تحقیق و تعظیم است من بره تقاریر کلید کنایه از کار و کار که مکر چه کلید
را بر بره تقاریر نه بره را بر کلید و یا گفته شد یک شمشیر با لطمه باره جامه و جامه
پوشش است که نوک من از بختش قیاس گویند کار که باره جامه که و خوار و دران
کشیده کش و آن را حکم خانه نیز گویند حدیثی است که ملازمان و نوکران پیش نهاد و
خود کشند حق اندست میریافت و جمع سیرت کفای مرین گرفته با یکم و دوم که مورد
چنانکه رشت طعنه و سوزش نوشتار به برده نبود بلکه حضور بود شوم قیام غار

[illegible]

خلاص شربت جوی شادی که در حلاوت بختیاریه بانه خشت بلور کلاش شد چو کوه
 در میان ابرو و غل سبب شد بجزا شد بگفتی بختیاریه خورشید خانی در میان شکر
 و زنی و معنایند چو زنی اگر در آواز و در بر و درین کلاش شد بختیاریه
 آن قدر اسفید روی مانده که در میان در بار آید می تاب خوردن تا نیم روز و چون در
 خلاص شد آتش فروزی خود در تانیر و چون می در ولایت تن ای در کلام و خوردن
 کرد و در آیت آورد و چون خام گشت نه شراب حدیث فروخته که در میان خانی بختیاریه
 کوره در گل بر آید خمی بی فروخته کردیم که کوره ای در گل خانی بر آید که در میان خانی
 از گل کلاش گشت بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 چون کلاش گشت نه از شراب بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 و معجز کنیم و بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 سر رشته باشد این استقامت بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 تر از شام کلاش بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 اش ز تر از مویها دیگر است فاعل یاد سبب و در راه معنای بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 بر راه که تمام ماه است و بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 فریدون درین روز بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 بدین نامش موسوم ساختن بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 می به مجادله که اتفاق کبر باشد بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 میگوید که می در کلاش بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 معقل و رکنش در بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 باشد بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه بختیاریه

این کلام بختیاریه
 بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 بختیاریه بختیاریه بختیاریه

بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 بختیاریه بختیاریه بختیاریه

بختیاریه بختیاریه بختیاریه
 بختیاریه بختیاریه بختیاریه

کرده بپختن تنی کلان چو این ایم جان شود یک کفوت غایت بهر چه سستی کرده میل
 بار بسته بهت رستی آینه از دست کا بود از این ویران کنی ویران کنی
 بهت درین ناکشاده لب دیگر که آید لب سبز ز بوی سر زده مایه سر با بوی سر
 و چون سر از سر لب دیگر بپوشی می کشد آید آب سیلان کرد لب دیگر زبان گشاده
 از آنکه سبز هنوز نرسیده بود و بوی نازکی آرد تا تشنگی آید درین لب سبز
 از آنکه این میوه صبا بلبلان نالیده درین زخم زبان بوی سر و صبا
 بلبلان از سر و آواز کرده از آنکه صبا سر و تر از زبان دیگر خنده بهت سر و آواز
 که هنگام ترشح چشم شده بروده بهت نسبت با و ناک و دیگر و کل که محبوب است
 ز زخم زبان و آن جان زان که بعد ایام خزان در داغ سکونت که زدن داغ و بوم رو
 پوشیده بلبلان بار و بار موحده مضموم صراحتی آید آوازی که از صراحتی و شیشه آفتاب
 می خیزد بیتی چند است که از آنکه با طر آید آواز آید آواز به تبیان آن حاجت
 با تامل نوا آواز سر سسته ناله بیان یا شود بر عروس آتش افروخته زنده و سست
 آید چو زنی بهر جو کرد و سوخته خونی زان چو بهر جو آید آتش آفتاب و سست
 چو زان منقل افروخته و جو جره آتش خرم بقوه کمال شکست با زان آتش
 در وضع که آتش بهت آتش افروخته جو بهیمه با شکست و خسته خاکستر و رفته
 حاصل کرده چه حاصل آتش از دوزخ بهت خاکستر زان چو بهت آتش
 بهت آتش طرخش طرخش شعله زان چو بهت آتش بهت آتش بهت آتش
 شام به خون نایب بهت آتش افروخته خانه منقل خرم آتش آتش آتش
 زان آتش شعله آتش بهت آتش بهت آتش بهت آتش بهت آتش بهت آتش
 بهت آتش بهت آتش بهت آتش بهت آتش بهت آتش بهت آتش بهت آتش

گفت که آنکه مغرور و غیور از زمین علی کرد و بتی نیمه راه بفلک بجای آورد
رفت ساخت زمین آباد و مونس و بنس و بند ز لیل و طلیعت است چه نذر و نه اسیر است
بجای آنکه علی زینب استلها من تیر زینب و در آن رنج خود شهید شود و آنرا حاضر صورت
براه از آن کمان کو هر که آمدند کو هر که را صفت کالبت و تواند بود که اگر انصاف کرد
یافت بیاسائی آن شیر شکوف کون که عکس آرد بسباب خون بمرد که بسباب
که او گشته ام بسباب چون نه تن رشته ام شیر ب قداسه برای می بجای که کار
یا خنم شیر می را بر غویسته طبع با خون رشته کو گزند بهار است که اندام پاکیزه و بعضی
کو شیر غریب با نیت نیست ز بقعه در دراز گزیده و در آن سوی خنم بار کس
گفته و گفت غریب بسجای آن که در آن گزند و میر سینه تا نام هموار و بار یک سینه
و اعدا علم می که عکس بسباب اصحاب یک فواج هر چه در ده که در بسبب نزل و ضعف
بسبا کین گشته هم و در بسباب که گشته است چون با خون رشته ام برانم من می
نست معجز خیر که موج را در هم در زیر و دست طبع نیز انصافت محض است و الله
بسته شکم است زیر دستان آبل و عدیل بر سر سنگ است هم ایاز که انی فقر و فاقه
بر نام خنم خنم قرین که اندیکان سپاه مردم بشو قرار و عذر و لشکر خنم کسا
عقل و ادب بخان و سقاف و شهر است از ترکستان و خندان با خاور و از هر دو
مجموعه نیز شهر است بسجای قعد کرد و درون عراب که در پندار و کلید می روی را
کاین کوی جرم و نیت است که تمام کردی شکو است در جنبه ای در حیطه قضا تحت
مسافت آرد جهان و در اینجا به حکم میره عالم در دست و در پیش و بزار میعاد
تا کین در و عین و در خط استخوان میل کل طریق مجود تمام در غیور است و سبب
کاینش یافت الهی حکمت است انجمن سبب که کس که در محافل بوده باشد

بسم الله

[illegible]

47

اقتضا که در هر است از آن برون شوی را بدین تخت نشاندند و سوار کرد و تخت
نخستین در تخت میوه می نشست از قتل او نگاه میداشتند و هر روز در تخت می نشست
سایه را بخت و دنیا تاز و آرزوست که بر سر ز تخت می نشست که سوار تخت می نشست و سوار کرد
کم گفتن شش حاج و دلم از بر شستم که سوار شمع لیسان کند و قی در تاج و تاج می نشست
یوم و تاج حکایت می نمود و شاه است که مرغ روح او را از چند سال غیب می نمود
تو به بلقیس حاج که گفتن شاهی است و دلم از بر شستم که لباسی خست است نقیده سارند چون
بدانین از آن و سگی که کرده ازین چند کفایت کند و می رسد تاج جنت و سارند و ز شمع و شمع
جنت شوقی قیام کرد و ای حاج و ای بر شستم که تخت و تاج و تاج می نشست و دلم است
جمع جمع گفتن که در خانه جای که خزان و خست بر سارند و سارند و سارند و سارند
آنی که نامید بجام آگینه می نشاندند چون در شمع بستم که سوار شمع لیسان کند و قی در تاج و تاج می نشست
آگینه در جام می نشاندند ای غمزه و در شمع لیسان کند و قی در تاج و تاج می نشست
جام می نشست و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند
که این کتاب نام او است که گفته شد هر یکی که جز آسمانی بود بر سارند کن از کانی بود در
اول این کار باطله نیست هر یکی که جز بر سارند آسمانی بود و این به بر تخت جنت است علیا و بر
خبر بر آسمانی تخت سلطنت چاه است و دیوی این در زندان کن زندگانی داشتند و سارند
بوده بام جای که در گذرده بعد از شمع لیسان کند و قی در تاج و تاج می نشست
از احوال جهان خبر داشتند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند
که بر و آن طامی است سستی و عرو و عرو و عرو و عرو و عرو و عرو و عرو و عرو
سخت ترکیبی آن زبان آن کتاب است که در سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند
اجزائی است که با سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند و سارند

[illegible]

[illegible]

بنزدیکتر شود شکم کرده آید و صورت زرد است آید و معده از جگر نماند و دل خسته شکم بزرگ
 کرده و این نشان فریبی است و اگر کثرت خوردن و جگر خسته باشد و جگر خسته باشد و جگر خسته
 بی کور چون زرد و کاه است کورن از میان است است زهره کاه است و این زهره
 بی نشان با این شکم بی کور و کور است که در قریب قدم در راه است و این بی کور
 عصبانیت است و این بی کور و کور است و این بی کور است و این بی کور است و این بی کور است
 قریب شود و کور بی کور از میان راه که کور و کور بی کور است و این بی کور است و این بی کور است
 جهان در جهان است و این بی کور است و این بی کور است و این بی کور است و این بی کور است
 مصدر بقا علی است و وصف آید و کور از بسیار از بسیار از بسیار از بسیار از بسیار از بسیار از بسیار
 آید و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 که خوانندش از کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 در زمانه در زمانه و این بی کور است و این بی کور است و این بی کور است و این بی کور است و این بی کور است
 ملان است و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 ملان عباده از طرف حق جرم قمر است و قمر که از آفتاب قریب یکسری و عدد تر
 شود و کور از کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 سواد است و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 بوزل بعد از آفتاب نگاه نیمه صفا جرم قمر صفا و نیمه دیگر مظنا شاید که شکلات
 مختلفه نوریه قبل ترنج بکمال منازار شکل ترنجی است شاید که آید و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 در زمان آن و بار و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور
 است در زمانه و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور و کور

الف

شرط حاصل چنانچه از آنجا که در شاهان است یعنی آن که امروزه خلفای از
 خوانندگی سر بر گردای بیرون شده قید امروز برای آنست که شاید در زمان مگذران
 شهر را نام دیگر خوانند که چون بگویند به پشت لفظ میماند بهت چون بهشت
 هر روز که است از آن قایم می شود بهشت قایم نگه دارند و با دارنده قیوم مبالغه
 در دوست قایم می شود است قوام پیدا قوام بر یکتای بر یکتای که می بیند تحت در خیم
 چنانکه در است و در است بهیچ نواز بکان فارسی منسوب خود که بر خیم هزار ملک
 بر آفتاب بر خیم می شود و در می شناسی بر تفت بر آفتاب کار کار آینه کار بر آفتاب قانی چند
 که بر روی گرد آمده بود و در سر گردون آینه چون در هند و هند است بر آفتاب که در این سحایان هند است
 ترجمه صحیح و قوی بهشت با با و فارسی منسوب زمین آینه کار آینه بر آفتاب است و در است بدست قلم
 در است در عیدان در بیاضی چهل و زیاده ای بر این چهل و زیاده ای است که مردم می دانند و سبها
 و بنا و در ای این و مضاف است این بدان حکم کنند و در هر چند در دوران شهر بافت و در آفر
 خود را می برده یافت و در شهر نشاء در جهان یعنی مردم شهر را و رسم نیست یک با خواهر خود
 دیگر و در این است ساز کاری موافقه است که یک تر و در خواست مان سکندر و در و در این عالم
 اند و در کشت نام آینه که در شاهنشاه تمام کند با خود را و در آن که نشاء بود فرس و فرس
 که در خوش است یعنی در هر دو در آن که در فرس و فرس خوش است که یک نشاء از آب و
 تلخ می طبع است و در بود که تلخ فرس و فرس از محیط بر آمده آینه شاه از تلخ می طبع و در
 و در یکی از این عالم است که یک در اصل که در است و در این عالم است
 بوده است و در اول منسوب نام حاکم قنوج این که در دست زده فارسی است و در منتخب شهر است
 بر لایه و در این معنی و در این عالم نوران و در این معنی و در این عالم است و در این عالم است
 النهار الخال تا شکند منسوب است شاش معنی و در این معنی و در این عالم است و در این عالم است
 و در این عالم است

شریف باور القهر بر منش طاعت است و خجسته و ذلت بجای خست و خوار است و کبر و
 بختن او را بر گزیند چون خوانند که عارفی شکا کند نه ندید و حتی کشتن بران خاک که
 منافی کند با رب باشد و انست در زیر درخت زینت است و شنی التشر و تارکی و زینت
 طرف خبر شده در آن شکا کند میگردد بنوا ما فرادان جو خوشی بکاران شکا کرد
 مینزدان کرد اگر آنجا سدید نیست با این مهر و آویخت است سر روی اسفل مهر و نعم
 عزت و تبارک و تعالی ای سرت براده چهره را که بخواه از اعتدال انباشت یعنی جانب و بسته
 بر و نیست که تیغ در ملک که سواد است که جانب شمالی و کمال است و از انشمال است بر
 تیغ و خنده تیغ آخرین که بر پشت لبان انگشت که من کوید و تیغ را و در فرایش بفتح
 فاء و کسر را و ممل و یاء می اسپ بخواهد و عرو و یاء که از عاربان سبیل است نه هر مهر احتیاج
 یا حضرت را و معلوم میشود که آزاره اندان شهر عاریت بلکه شمشیر برین خوب خواست
 سواد خواند که در هم پیچیده و بالنتی و التشرید طرفی باشد ساخته از جرم علم بدیهی
 چنانکه در بی بادی می آید و در کوهی دارد که گیر دم نیاکیم چه در و شکم گیر دم و اگر زای آن
 دارد با بدن یکدست خود که گیر و پاید مرا منوی سازد بایم و ازین آمدن و در شکم گیر
 خود با فین و خود و غار درن جام نوش جام شربت مجاریست بدم نه خشن و زلف
 بکشد است که هر چه از آن شربت خورد کم نکرد فیلسوف می توانی حکیمت نهانی کثرت
 کاشف مرار و خوشن حکمت نهانی فیلسوف فلک در بابت است فلکی است و استقامت
 و افتاد چنین بود طمقار هر دو زبان بندی و یونانی کم صورت بند و کثرت بعضی
 اصل میریب ایند که برنی را مجوزه خاموست چون عصای موسی را و احیای موسی
 مجوزه کند تا بدست که در زبانها میداند است بر کس نبیند او تکلم میکرد و
 خدا به عارفین خواسته کتب معنی شد که آن کتب معنی را و عارفین شک

2001

با یکم و دوم فارسی برده که سوره حبیبه خواندند و در میان کار در پای نغمه زبانی تفتیق
 و توفیق است و انفراد است و غده و ترسید و در آن بیخ چون کفر بار آمدنش با و معاصیه
 نه آن بیخ که در کلاه شمر در پستانند که با یکم غسل کبیر است آمدند کلمه مخ بار می آرد و آنرا
 سوره که یکم همه سوره بر خیمه چرخه دیده و هر یک که میست بشنیده و او سببی است بلکه در چشم
 آنچه در گوش نیست یعنی که شش آنچه از زبان رسول شنیده بشنم بر کار دیدن آن شد
 بعضی که آن تحفه از چنگ بستند و می آید ستایش در شک از انصاف آن چه چهر
 دمی تو تقش بود ستایش آن عزیمت که آن تحفه را بچنگ آید و بر ستاد سر بسته انجی
 روان بلیناس و فرستاد و کنج روان سر بسته با تحفان بر امش فرستاد فرستاده که با تحفان
 که دل مستمع را باید ایست شرط بر عذر و از نرم او بر انگیخته بادل کرم او بر عذر از نرم
 شمر از یک بسیار نوشته بادل کرمی او وثیقه عهد نامه شمال با انج و روان موک و عطف البیان
 وثیقه است بر ستش کید شاه را باین شاه بود و ثانی عدت بر ستش بنام عنوان مرا است
 عهد خزینه بدل نامه است و حی بیغام ای که بواسطه حیریل با بنبار سر سیه عظیم السلام
 نیکان در بیجا انبیا و اوست کوبال با یکم و دوم فارسی کر و بهندی بنده پرور
 ز خون پنج بر دین برارم ز نیل رویین بر عزان سوزان عروق و حقی است که بدان
 با اسد رنگ سرخ و غده لعربی نوه کوبند بالضم و تشدید بارسی و ونگ و روزناس
 نیز گویند و بهندی می نمیدانند گویند و دین ترکی است نیل منبانی باشد که همان آنرا نیل و
 بر کت آن و صحنه خوانند نیل خزینه فرود استواری در بیجا ثبات قدم مرا و است از انسون
 و انصافه دلنواز در چادر و بهار و کرد باز فرستاده شاه از انسون و انصافه دلنواز
 و چادر و است و آن همان و لغزینیه و چادر و بر کت و کت و لغزینیه و چادر و است و آن همان
 سخنانی که بلیناس گفت اگر کند نمود نخواهد که جلاور دهند و کسی است چادر و سحر است

هم سحر و سحر طبع و مفاد کسبی نه بخندم نام نهادست و انبیا سحر و سحر شکست
 راه آورد آنچه از راه برای دوستان و خویشان آنزد در دنیا بخندست و سحر طبع
 مهلت خوشت تا بهید چنانچه کند جز آن جا به برای ارجمند آن چنانچه سحر طبع
 تواند بود که چنانچه وقت سکوت جو کم می آید که می شده پیل از انچه پیل بود
 بهیب چون گویند و این کرد و در منزل بآن عمل تا ناف در سیده نگذشت
 پیل مفید گویا است که بعد فاکت در او را وجود در همه فلک اضافه بیانی است
 جهان و ادوی بین چه در پیش بر اضافه فاعلیت یا علیت یا علیت یا علیت است جهان
 و ادوی که سلطنت عالم است بین که چنان پیش برد که رای جزو است چنین بین
 منوال را می شاد کرد در تن بود یاری از دل بکوس بردن پس از او علاوه طبابت
 اندازد که آنکه مقدار حسن که در می ملائمت ظاهر اندام است چنان در سینه و در کوی سینه
 بشهر و درم کجنگار و شنگ که در جامه و اندام افزوده قرض گوشت و قرض از زمین
 بتازی برده اند و ی در آن خوش کند و در سینه چشم افزاید از آن شکر آب گل رعبه
 مدام سبیل سبیل او خفته شکر رعبه است ماه حشر سبیل کشید سبیل رعبه
 زلف منجمله سبیل کشید و نسبت فاعلیت بهما که مستقر رخ است بچار فقر تر نشی
 ظاهر نموده جو را ندم مشک نه چون جو فروشان بکنم تا ناکند مشک گوشت
 سوده به مشک زلف است این چون خاک است بر زلفش چون جو فروشان
 کرم نمائود جو فروشان برای فریباده دلاان خالها را عارضی بر رخ می زنند زردی
 رخ زردی که او زردی کوئی حکم طبعت زردی صیر اول را بخت شاه یا یکسایه
 و میان به دای را هم در طبع او است در احوال او خالی از زعفران نیست بگو سحر طبع
 و هم التی به بر اصل و سواد آبی ای لطیف و صافی اندام با طبع مزاج التی ای

اینست که در سینه
 و در کوی سینه

اینست که در سینه
 و در کوی سینه

اینست که در سینه
 و در کوی سینه

[illegible]

[illegible]

分

20

20

[illegible]

و گفته اند که اسپانیا بدان نهند بهماز بواسطه این که آن نهند آخر جای که عطف بر آن است
شش سترگ و نهند بهماز چون اسپانی که در آخر نهند عطف نیز بر نهند اسپانی که
بماز خورده باشند و همین نیز آخر عطف سبز رنگند و همان پشه مشهور و همان است
که گش زین را در یک است که بر آن تفکک است بجان نیز شریای زمین را از یک گشته
بر همین نقش هم کند و عطف است به این هر که باشد عطف بر این است عطف بر این است
و فرغانه در پهنای است از بلاد الهند و خیز نام شهری از خط و در خط حاکم است که
مشهور است که شغریه همین است در بلاد کوه قلمب است است شب از یک شغریه
پنهان بر نهند بهماز سترگش با و او فارسی بافت و جبرئیل و هر فرشته یک باشد سترگ
آنست که در خسرویات و محاربات خفت و سبک ری نماید بنحی که در آن نهند در گشت
یعنی در سید و تفکک حاصل شیفه می نیست و از نسب که در عجم ذات زبان از است
طیبه با گستر مزاج و خوش شسته نهند بهماز در دایره پناه روی که در پناه و عظمه از دست
در کار نهند نهند هم آورده و جنگ و نام و مجادل مباد که اسپانیا حرونی که که از چشم
است ترنی کند از چشم شیر و شیری است که نهند و فیلیان و اسپانیا اگر دشمن گردانند
تا در جنگ شیر از شیرم نهند بهماز است و آب حقی که در جنگ از خون دم
نخورد به بعضی اسپانیا از خون دم و هر اس تمام است پس پس جنبه جانند چون از پناه
چون بر ساید که فیر که و خود به سترگش که آغاز و انجام به نهند و ایضا هر کار
در احاطه اندیشه در آن نگاه پای در آن نهند بهماز است و در گشت تغیران حشرات که
شک شاه تغیران نیست چنانچه در جنگ نگیان دیده شده نهند نهند افکنند با یکا با یکا
اساطیر نگاه و از نهند کسره و تعریف است با نهند نشین کان با نگاه اول بسیار نهند و
شمار بسیار که در بسیار و در کوه کوه که در راه سبک است که بر واسطه عجم نهند

و در حق دیگر تاسفانی ازین جوان گذشت خطاب بکافران و کفر خاقان بیکم پیش باز
نیایدی با کسی که از ملا خطا و از زور راست یکسوسه جدا و ناز است گردان و در دست و دست
بودی پس اکنون که پیش آمده باندگشت شیء حقیق چنان باله و راه و بخت و راه و در راه که گوئیم
و رسید و دهان الف الف الوان نسبت به دست و دوزخ و دلت به دست و دشت و دشت و دشت و دشت
است چهار تا بود ازین هیچ سار نیند و ازین هیچ که نسبت به هر جهان و هر عالم جو که ازین راه
پر و دشت و دشت ازین بکن شده انداخته چون تمام برادر تکریر خطبه مکتوب فارسی شده سخن از زبان
افا که در این نامه از جانب میگردد است بکافران فرمان از دست بآید دل که ازین فرمان بی
گندید و از دست تکریری بر خاقان آید که با قدر که ازین طریق اطاعت و تکریری جهان خود کند
ازین شهر تا که بلند آفتاب و مشرق کند و در غرب شتاب رفتن آفتاب مشرق بخیر
مقصود بقیمت از شاه باطل و ازین دستان میرد اسیر و سینه و سینه و سینه و سینه
ازین دشت و دشت ازین جنوبی است جانب مغرب چون جانب مشرقی است ازین که ازین
باند سوی جلو کاهش ساند و کند و بخت است باین کاه آفتاب مغرب است باین
حقیق جلوه کاه طلوع او مغرب تا مشرق بکند و بخت ساند و بخت و بخت و بخت و بخت
حیث قال الله تعالی حتی اذا بلغ مغرب الشمس وجب الاقرب من جبهه تاجیه
جای از در رفتن آفتاب یعنی نهایت عمارت جانب مغرب باند است او را که فرو میرد
در چشمه آب کرم حتی اذا بلغ مطلع الشمس و بعد از طلوع علی قوم لم یجعل لهم من و بها
بدر تا جو رسید جای بر آمدن آفتاب یعنی نهایت عمارت جانب مشرق باند است او را
که طلوع میکند بر کوهی که نکر و اندیم الیش از از در و ازین پرده یعنی آفتاب بخیر و عز
طلوع میکرد و پیل را یاد دهند و دستان که بینه بیل را چون هند و دستان بخیال در آید
مستی و تشنگی آغاز کنند باز بر سر خود فرو آورند که بر یاد دستان سر و آورند سر و

بر این طاعت و بختان بر تو بالا است و دوستی با او بهتر میگرد و یاد دادن جنگ به این
 سن تر نرم بر ایله اعتدال که آن باید از یادستی سرودست همیدون همچنین در بکانه آن
 بوم بر دافتم از بکانه از یاد و در نیش یا اخلاص کشت آن بوم را خای کدم شمار
 خوری مدیم نهادست حاصل از عهد آن بر کشتن لغای و جانی در و غلام و گزین لغای و جانی
 بیز و تمدن و تمدن بر زمین بسی بهتر از ملک بایان زمین ایران زمین که ملک خاست است
 بر تبه زمین است بایان النمائین ازین است که خاست ملک بالا کونیه فی الواقع از آسمان
 بر زمین آمدن از تمدن از ملک ایران بکین بسیار بهتر است بخود آنچه دوش بود کوشش
 مثل خود و بایان تعدد بکار و چون بخور است که برانش نهند زان مجلس ایران است
 شود سیاه چاک گرفت با لقم سیدی که رافسانان مادر از آن نهند مهره مار در ج گذشت
 صبور و شکایای که در شک شغبان افغان است از چشم در راه پیر و دشمن است سنان نشسته
 کرد و نفس خود با نغمه چشم در نغمه چشم و این سعاده بکانه است که چشم سعاده چشمه آماج
 باله لثان ملک از بکیر است دوده خاندان از نهر آردم از بکین مباد بکیم از بکیر آبی خورم
 از بوند آردم که عقد محبت وصل است و در کدم ای بجا و گنم بعد با و از دست من بر کس ای
 خورم آردم مباد بکیر منصفه از منصف شایین است چون اکثر بر آب بشیند و بکار خورم
 بکیر ناممرد از دمار درین چون نیک تیغ از دماست و باعتبار دمان نیک خورم
 ما بیا را بجان بچاک استخوان بخورند آن هم بخورند خورند آخوانا خورند نان آبی است
 از خوردن آخوانا تشبیهی است از فرنگی را بیدار آنچه در دفع کار زهر کند و زرد اطباء دفعه
 خا عیت است که موافق طبیع بود و اگر موافق طبیع نبود زهر است بکوش است و بکیر سیدان
 سیدان بکیر بالقوه است نه بالفعل بکیر خای صورت که تشبیه آن نمایند و محسوس است که در
 خیال تمثیل شود بعد غلبه طبیع دودگی و دگر گشت و گونگی و بکیر بکیر و بکیر

سیدان بکیر بکیر
 سیدان بکیر بکیر
 سیدان بکیر بکیر
 سیدان بکیر بکیر

هر چه که کن مشایخ با خانی و در آن همه چون باشد که بدان بند
 کرد و فیلان افغانه معمر و مفول است از آسیای شاهی و سیر سلطه
 تواریخ و خوش گین در خود بسیار خوش خانه انش را زادت میست
 عاتق خطبه گفته شد بر کاخ خوش گین پر فلکی است نظم را و جزو این است که نسبت بقدر چون
 نظم است در آن وسط که پوشش خود را اعتداف و افغانه معمر و مفول است بالا در زیر و در میان ملک
 خراسان و چین است حضور تو در محلی این سنگلاخ جای بسیار سنگ است فاعلیت بحضر در
 فراخی نعمه تجار است در آنکه حضور تو در میان نعمه شای که بواسطه است و گرنه آمدن است بی چنین
 کران در ملک و افغانه تاده ملک که پوشش آن طوفان از نعمه و در طعام و علف البیان با کاشته خورده
 نیاز حاجت بود و عجز کاشته تر نیز گشته در آب گشته بود در آب گشته که افغانه و آب در
 گشته بلکه گشته است حاصل تو نیز و در آنکه بحر شای در آنکه و در آنکه عقوبت از بحر
 رسای در موده باشد بر تو و عقوبت جو به است قیمتی که از جانب چین آن در سر خرم کنای بازی باشد و بسیار
 دکنه و بیکار و بلویش یکی است سعید که شیعیان کم قیمتی بپوشی از طلا از نقره و عقیق زیلو از آن
 شعیب است که یکی بحر و آب است عقیده افغانه نشیمن برشته باشد و در اسب و در آنکه در آن
 رسانیدن میوه است بعد از چه میوه بر تو رسیده نموده و در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 بجای افغانه استحقاق آن درشته باشد رساننده لیکن بزرگان با و در آنکه شایند و بزرگ شمرند
 چون که در جهان کا و کا با تو نوند بکا و کرم و بسیار و سرد و در آنکه کرم و سردی سنا است بخجسته که در آن
 شادان خوشی و عالم با و فاقات خود که در آنکه کرم و کرم و در آنکه و در آنکه در آنکه در آنکه
 احوال عالم و اعتدال از حبه مغلیات و اگر از عادت بعد بگرداند مثل آنکه و در آنکه در آنکه در آنکه
 و فیل است بر سو و در آنکه عالم صغری و عدم سلامت احوال عالم همچنین است و در آنکه ولایت باید که
 و فیل است بر یکین کند و حکام مهر مهر و در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه

MANUAL
A 79

هر که باشد گویند اول از غلبه ای که روح میان او و اقیانوس خوانند انعام نام داشت محض قیصر آنکه
 او را از شکله مادر بر آورده باشند ازین چنان بود که ملوک اعظم با وجود جاه و جاه و وفور منتهای
 دانستند که چنین نفعیست شکله مادر را شکافته او را بیرون آورند از آن بزرگان نام ببر
 و بر آن او بماند که در جنگ کنگران که شدت جویدار را بدیدند بیشتنه لشکری مانند
 دیدار آیین است باشد در آنکه مقدمه الجیش سابقه آیین ملک فراخی پیشم کسانند
 یعنی مردم و رفیق کار فراخی در چشم کسان دیده اند در چشم ملک آن چنین که بر صورتیست
 نشان آدمی بخیر و مصوره از او میزند در آن دست و پستی کردن اول چه بود یعنی در اول
 اندوختنی کرد و چه بود و آخر این دشمنی کردن چه خط بخور خطی که در آن حکم قتل کنند
 بدی غلام و بنده روزگوار تقسیم با او نمیکند کون جنت و با انعکاس صفتی می نند و درین خبر
 بهر شور از در چه باشد بهر شور از پیشم بهر حجت باشد بهر جمع باشد است و معرفت
 در در بنجا معظم محمود و غلام ملوک است کشور را از ریختن و صنعتها غرائب بخش و دیده
 جست بهر که یکبار خویش نموداری از نقش کار خویش بهر یکی از نقاشان
 و چنان برستی گفته خویش نموداری از نقش کشیده بهر کار خویش بهر مردم مجلس شاه
 نمود جفت دیگر در نقاشان و مردم و چنان اند اند که است دو صفات طاق و دو کار و در
 آتش طاق است که آن بی پذیرفت و این می نمود قرق میان آن دو آتش آن بود که یکی
 بواسطه صداقت قبول صورت میکرد و در واسطه کثافت در و منعکس میشد و دیگری خود را
 آن می نمود چون مرآت و صورت زایمی درستی طلب که در و چندان شدت طلب درستی
 کرد و بجای اندیشم چندان شدت که از آن پرده را در یافت یکی تنگدل شد یکی بهر و در
 تنگدلی صفت چنین است با نقاره یک سبب عدم محاذات باصل و در فراخی صفت و در
 باستان بهر آن چنین اندازد که آینه چنین صفت نقاشان چنین است که سبب افتخار

نقش یک واسطه صفا شد از این منور در کمال آوازی از کار و محو شد از رخت
من قتل و جانی بواسطه فدا شد و جلاد رقم ای نقش و کار فرام دار و هر آن نقش کلان
هسته نیز نه شد از رخت این منور نیز نه شد هر آن نقش که نه در میان از نام نقش است
آند و نه چنانکه بعینه با واسطه صفا شد و جلاد قابل و پیرا شد با نقاشی فتوی و ستوری حاکم
هست بیکم سحر و جادو پیش و است و اگر چه چنانی را جز که کمیت که ندارد شنیدیم که
مانی ایست بیکری زری بوی چمن شد به مغیری تعریف مانی در نظایه کتاب بر قوم شد باطل
مسخر است ای شایسته بیکری و به جز آن دعوت نبوت کرده از رنگ بجزه خود است
مانوی اتباع اویند در آن راه بشیبه بسته خنده در آن راهی که در آن راه آید پیش
آید نشاء فتنه در بر نیست و نویسنده در اینجا کار چون در است که از اندک کلمات
صفتها و غیره یک نقاش است دور با شمعان نقش منسوخ شده است بدو که دیدند و
از رنگ آن بر نبوت مانی و از رنگ آن یاد آورنده نیز حاکم از راهها و رویهها
مدت بودن نیز اعظم است در برج حلقه تا بر نیسان ماه بواسطه این است که از دور یا جزه
و عدف از آن قطره چند بر که دور و در آید سازد چو از وی شبه بود بوند نشان ایامی
همچنانکه بپوسته بود که هم بود بوند و کستی و یکجاستی نشان مانند ابروی پوسته شاه
کمن ترکی ای ترک چینی کار ترکی بکمال حاکمی و ناخفاهی است بمجازه ترکان اکثر بدین دو
موسوفانه چینی نگارای کا چینی بهود خوار ای اسرافت در آنگاه شرب آن منی است
کلو او اثر بود و لاشه فوایح ششم سوزن که در مرکز ششم سوزن سوزن است ششم
سوزن که در سر رشته کنی چه رشته فرون تر از سوزن سوزن شکسته سوزن است جدا
شیرینش آگنده مغزیغنه بفرزاد نام یا مغز حلقه با دام شیرین آگنده بود و از آن آرزو کار
فرخار دینش نکر و آرزو با حال کیس فرخار نام شهر است خوبان خیزد نام تجانه دینش

۵۲۸

نقش یک واسطه صفا شد

همچو کسی باشد معادل آنکه مردم داد و ستد کنند گنبدی از این مقام می باشد که در معادله
دو پیش که داشته باشد در آن یکبار فرخار باشد و آنکه از یک جمع متین است در
موجود بود یکس با محال آرد و یکی که او را بود و بود و هر یکی است هر یک که فرخار باشد
نشیند بکشدش و مشک سازدش و این را به این دو نکته چند قانون هم در این است ساخته
اندا طون قانون در اصل سطر که است بود سطر است بهی که است آن را از هر سطر است قانون
نام نهادند این ساز و بار را نیز معروف است و شهرت قانون نوارد و نوایش بر هر تر از نواردگان
و یکم است از این که گفت ای قانون نوارد آورده حرف بر ششم خواند شعری سرور
در سطر معبر بجای شعری صحیحی نظر در آمده سطر با سبب همه مفهوم و عین معجزه مکانی
است بر درخت بوده در لیسر قند راه برده قبل اول پنجه می آیند و آنکه سرور و گنبد
از غرض چنانکه رفت به زیست مخصوص بیان بر آورده و دوم و از این علم علم که
تمیز بود میان لشکر و دوم و این از میان بر آورده اصل یکم بود و لشکر است چنان
لفظ هندی که فارسیان آنرا استعمال کردند بنی ظفر و غیر و زیست و یال بر و سبب است ظفر و
میشود نام یکی از رایان به حبیبال جبر خاقان است دست مجلس ظفری باشد که تخت هم
مجلسی بود هر روزی است که صیبه شش کندش مانند و نظیر و موی کامل و موی یال است
و یکم و گنبدش و بود با گنبد علی که معصه باشد بفظ اب و ام و این و زیست و زیست که
معصه باشد شش الو القام و ام جمیل و این حاجی است در او این قسم شش لقب است
از اشعار بر و دم باعتبار مفهوم اصحاب چند حاله علیه متصور زیست پس و بود یا معصه
گنبد نیست و دیو با و کرد و یا است جنوب بالفتح بوی که از جانب است چپ آید و قبا بر و جنوب
ایستند شمال این با و متقابل جنوب عقابین هندی که در پای کنا بکاران نهند شکارش هر که
این که کرد و در جنگ گنبدان و شرح این بیت پوشید خفایان از که که گنبد است و صف

طغرل بنکرا کردن بکر کردن از قبیل اعراسیست شکان شاه از آل بویقین شکان بنی جاشه بود
 از پدر بر تخت سلطنت نشست اما چون از میان او اعلان شد و نه خدیو خاریاب در مدح او ایستاد
 گفته شد بویقین بنیت و چهار واسطه با فراسیاب ترکب میرسد چون طغانشاه ترکب
 طغانشاه تران گفت طغرل بن ارسلان نیز از سلاطین مملو قویست بریت سالان و شاهی
 کرد و خواجه ناظم خدیوی وفات یافته طغرل در ترکب شهابت بنفشه خوش بگل آید
 بنفشه لمعان گل ساخته بنفشه مستانه است برای زلف ناکل برای بنی بنفشه باغی بر خوش گل آید
 جسته آغاز و آرام یا آنکه خوش هر گل به نام بنی بنفشه است بنفشه که زلف است بنابرین
 نظیر ریخ و گل تغار اعتبار پس و نسبت فاعلیت بر بنی بنفشه که زلف او سکه است
 که بنفشه که زلف است از آفتاب شکوفه که زلف است که زلف است و ملازمت زلف او بدو را
 زلف او از آفتاب فلک که مقام است نسبت بر او و دست آگاه چون آفتاب کیز نسبت
 عدم تمهید تمام احوال و چون آفتاب بر فروخت ای طره و نه در خرد از چشم اشک
 رسیده غیظه سخت بر آن جنبه بالغیچ چنانکه زلف شهابت بر کنار سیحون بر بند با باد و مودعه
 مضوم مع و شمشیر آینه سخن بنفشه روی نشان و علم است و امیر و بنفشه که زلف است از آمد چون
 نام در ارباب مادی الذکر اقلیم سیوم است از بلا و مشهوره او بلیغ است و سمرقند و بخارا و
 اقلیم چهارم است جهان کردار در جهان تا ختن ظاهر است الان نام ولایتی و کوی است
 فردی و من که زلف کرد و کان فارسی نام شهر است از مضافات است المقدس فردا و کشته
 چکی خرد و چون آمدن قرابیشینه بر طاس نبد و بیت از بلا و در کس نشکیم ای سکار
 کنیم و نشکیم دو پروانه بنیم دین طرکگاه دو پروانه شب و زلف طراوت راه این دو پروانه
 بایغجه مانع نشکند پروانه شمع کس که پروانه یا سخنانند و پس پروانه و مضمون دارد یکی آنکه
 که کلی است که شب بر فراغ سوز و دیکر آنست که باشد که حکم بر بر دوستان دیند و دستان

بنفشه
 بنفشه

طغرل بنکرا کردن

[illegible]

وی نهان و غول ساخته بخت را به او بسته اند کس نه بد و کس نه بد و کس نه بد
 الا ان کس که طلاق که طلاق بکشد و طلاق بکشد و طلاق بکشد و طلاق بکشد و طلاق بکشد
 و طلاق بکشد و طلاق بکشد و طلاق بکشد و طلاق بکشد و طلاق بکشد و طلاق بکشد
 در فرنگی تیرم یا بر فرنگی بل یا بلوان بکشد که باک و با هم شاه بکشد بکشد
 مطیع فرمان و ماحت و ماین مهر و کید از شانان والا شکو خشیست و ماین اقرار
 بکشد و قاعد و خواجه ناظم را رها کند بختی از خطا خطا یعنی دور داشت کید و اصل
 بکشد و بود کافر و فرنگیست در سیم چون شش شغال از دست و روز متعاقب خیزد قوت
 باه را تمام برود توان ریخت بر پای روسی آبلای می توان خیزد ساخت چاره از
 فرنگی رندار بر آید طبیعتی که در شکلی است روانه دم است و و کس که در فرنگی و مکان
 تر کاند و برق یافته می است جلالتی که بی و شکر کاری انداخته و کس که خیزد و روی
 میخواند و جابانه دیده دهقان نیز تر زنی و فرنگی نیز در مقامی میگرد و سر فلند و تیغ گشت
 آفتاب آفتاب خود میرسد و افکنده و افکنده و افکنده و افکنده و افکنده و افکنده
 میخ زهر تیغ کوی یکی کوه تیغ تیغ اول کوه است و نمانی خطوط شعاعی که از هر خمی
 از هر تیغ بر تیره که بر تیره کوه بود کوه کوه مقدار خطوط شعاعی بر روی آمد و بر روی
 اتفاق است بره منفا که قصاص نامش خون است قبل کاه و کس که آتش است بیخ و خیم
 فیصله که بر آن عذاب و عذاب آن نوزب باشد و صیدل این سینه تا بیان صیدل بانک است
 و مهر بانک کردن است زمین سینه پس و فرخ سینه است خوش حساب و خیر است و
 زرد و نقره و مس و آهن و فولاد و قلع و مس و آهن و فولاد و قلع و مس و آهن و فولاد و قلع و مس و آهن
 و جسد از آن فولاد و مس و آهن و فولاد و قلع و مس و آهن و فولاد و قلع و مس و آهن و فولاد و قلع و مس و آهن
 آن آید مگر سیاحت بلاد کس بجا و بی نقره کون ز نقره برآورده کاه و کس که خون را از دست

بر آن

کادوس

[illegible]

سید محمد علی

20

پیشی کردن و با کشتن دندان برادر بخاری زانست. بیست و سه سنده و سی صغیر است شب
که با کشتن دندان در رنگ کاهها پاکیزه تر از راه انجام چنانکه زنت بسیار و بر سر سوزی که بدان
راه توان برود و پندی همین انواع عیبت که از قمار آرد و مکرزاده باشد است چو می رخت یک
در و جام ریخت تا آنکه به خون خوریش زنت جام را آتش زخمی است بر سنگند و از جلیخ و خود
مشک و ساق سیسم و سستار طوطی کند گویند طوطی طوطی بودی بر سستار و سستار
بر شب روان در راه افرو بود چون آرد ماه و کفایت در و درون آرد ماه و در شرح این است بخواند
ز نایب جمشید شاه که گمان آرد چون در و در ماه تقدیم یافت شب بر سر روان که سارا گنزد یا
رو شده من شب را در مسیاد کوه و خانه چنان فرو برد آرد ماه فرو برد عین بر درون فعیل
چو مشوره هندوانی بر کشت تنفس کشیده به تر خاک مشک باشد و ریحان خام زنی پیچیده که در آید
آرد کار زنده و از لفظ هندوانی خاطر مرقه است خم دره زیار و دیگر که دیگر کیمیا شد و شکر
بر و شش نیمه به میان سوار و روی چون باشد که محکم بنیان در و در و در که گویند به تر خاک
آگنده بود به دست رخ را پاره بر و در و در که بنیاید از بسیاری چنانکه است در جهان بسیار به تنهای
آن پند و در زیده بود چنانکه سیاه بکری بی مانند در جهان که به افتد تنها در زیده بود اصل
پیشش برقع اندر شیده اجل و یاد برقع اندر برقع کشید ای خفا بید خفا چه در و در
بعد از آن زمان تر از این عالم میشود زده بفتن چنانکه آورده برای نسبت به حقوق
سنداره است سر و سر که روشن گنار است که گشتان که پس تر یا بر آید و را و قوی هم به آید
سنداره در و زنی و قوت هم بالا و دیو بود مشوره شور و غوغا باشد به نیم ای خمیده
قلایه عدت و خوش چنانکه زنت چندی که حصول آن سهل و آسان باشد به متن بفتح سید
و گنزد از سوان بفتن چرم که بر قفله شمشیر کار و کنند که بر مصاف اندرون پند
یعنی در و در که مصاف تمرد است بود یا آنکه در کار مصاف در و در ای تمرد است

انچه که کلام کائنات قدیم و جدید و این که در این عصر مخصوص و معانی که بیشتر از
 دست تو انچه در این عصر و در خصوصان قدیمی میاراسته اند بر دهم کی را قدر میباشی هر کی را قدر
 و لو سالان قدیمی پیش پایم است که از این اسباب بخت خویش سازد و به تیر روی بشم است
 باز ایشان ملاحظه و دیگر ملاحظه ایشان بقوت بشم است کف اندازن و ادشان و ادشان
 از آن عالم که پیر اهلان بسته اند و اندیشه اند که اندک اندک بتدریج سیکشاید چند چنانچه بعد از حکیم
 میری زینت است مثل است بگویم که در این یک بیت با جز مشرق خاوند چون با جز
 نه که شود یعنی میری ان گفته مردم آنچه ای قاصد مردم و در خیم چنانکه رفت که قطع و نمار است
 بی بهر حال تیغ آتش بر کشیده چو آب در معراج نقیبه لفظی است آتی که چون آب بود و بعد
 و مصداقش بی یار و فضل بکشد که بر آتش که نیست در وجهی بیخ سلاج و آن سو جانند
 بدست ابروین باید که کشیده بود که بر آتش که نیست در وجهی بیخ سلاج و آن سو جانند
 خشنود که تیغ آتش در میان کند نشسته و نیزه خورد که کجاست حلقه در آن آتش
 بعد و انکشت در آن انداخته بسوی دشمن اندازند چنانکه در کتب لغت و قوم است که گوشت
 عضوی که کجا بگردد بود چنانچه خمیده و سر کشیم که سر در سال باشد یکی گویند شیر در سال
 یکبار است شود و از جوش بسته غلبه آید و جانی نازد و در آن تا خلق هر چه از جنس عالم
 در جوشش شود بکشد تا غلبه آید و در قوا و اثرات حرکت فانی بجایم برین عمر و در خلق
 عمر خود و جوامع بخار فاخت هر که در آن بید بر وزن خمید فاخت و آب جوی و شیر خا
 یا غلبه جوشیده و قدری ترشی بدان افشاند که در دستم آرد و تر زوی کافور نیزانی که
 بدان کافور رسیده کافور رنگ که در غلبه از آن تیغین و در جاکب حار همان سواد
 که از این امدانده از چنگاه بر دهم بر دهم فاکان دیو است اگر چه جبار و و نادر
 با الفعل مطلق نیست یا سالار و س باشد می چند بگویم شمس که در قوه خیمه تنها

M/

بگویم
 بگویم

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

زبان او با کلماتی یکی از انواع ارقیست و خلق شریف و سلاطین حدیث و
قدیم و آن سخنان است از کبریا بدین قند که با کوه خدایت درین بهشت چون
هر قند است قند که با و مالیت محرقندی نه بختاند سو قند مراد است بقرینه شتهار ارباب
زبان و زبان از آن که تاریخ خود زلیست از بنام این که در تاریخ است که در نور و در هر
حد الوقت تاریخ بر در جهان نایاب است و تاریخ خود و بی محقر نیست مبارک و ختم
که در یستم بر او حکم که جدید یستم در ختم ام مبارک که در آن است و در ستم و کل و یستم در یستم
که در این است بر من آن که از هر چه در یستم آب سیاه نام آبی و بطریق استاده فائده را
که یزداد و در ستم با شکر بار با شکر بار با شکر بار با شکر بار با شکر بار با شکر بار با شکر بار با شکر بار
ختم و در آن محض اعتدال و کات حواله ای مرغی است سبید کون رب قاذر آب شیند
ز شکار با می کند چون حوصله فراخ دارد و حوصله کوین چه و صف جمع با لفظ به حدیث
جمع حوصله عقیقی نیاز زده از مهر خویش مهر و در آن زمان در نهایت شفا مراد است که عقیقی
کار ز عقیقی بود از مهری که در آن با یکبار نیافته حاصل و شیرزه بود بجز باغبان و در
نا دیده بود و خجده کلی خنر چیده بود مرز باغبان پد رست یا هر که بجای او ایستد و یا
کسی که در آن بوده کلی بود با چیده و خار که خلاف حسن باز است از هر چه در آن
در غنر قلب اضافت است و در من با دلم را با قند امیرش تمام است لایه و لایه در هیچ
بقاطر نرسند و در حزن بکینش از غم کنند قیصه شهرت مشهور و در یارند
چند هندوستان همه عود و گلشن غنیر است بهین انواع عود و گلرست و قمار از بلاد
نه است میدون زبان بر شکفته کشا و دی نیز چون دیگران زبان از غریب
عجا بگفت و بکین کران عود را میج بکین کران که بعمری است آبی همسنگ عود
آن را حاصل عود سواد و حوضت دلت از آن سواد و درونی است که دست خوش

نخستین تعریف قطب شمالی مغرب می آید و آن همچو این تا را می خوانند در حقیقت
 به دو عالم است قطب شمالی و جنوبی و این عبارتست همچو این خوانند و او را می خوانند
 متغایان این پیدا آمدند به جهت شاه را از کنگره بر و دیگر بزرگان اندیش
 قطب آن آنگاه ظاهر گردید و دست راست و چپ شمال است بر آن نمایان یابی را نشان
 نمایان مرکز است از فای مغرب جا و غار کوه و بان آن مردم و آنکه بیشتر بن غارند و آنکه یابی
 نشاند و راه نصیحه آنچه گفته بود با و گفت و آنچه جای چنین غیرا مومن جای خوب
 غلبه نیست که راه خورشید را گشت حال کند که راه است و در آن آن منطقه قطب
 خارج مرکز است کاین در سطح منطقه فلک السروج حرکت آفتاب بر آن منطقه در شب و روز
 یکباره و آنرا حرکت تمام آفتاب گویند و آن را مغرب شرق است و مدارات یاب و غیره
 بسیار است و این از اول سلطان با غایت توس هر روز جزئی دیگر است و این از شرق
 به مغرب است بر ششگی حال مدار آفتاب نسبت بس بر آنست که در خط استوا و در نزد
 شمالی نزدیک تر میشدند در قطب فلک و ششای شود برآمد فرو رفت یک لحظه و در خط
 بر افق سر نهاده میبایخی بقطب شمال او قیاد چون کرده بر نفس خود حرکت کند بر نقطه که بر
 فرو نرود در دوره تمامه دایره رسم کنند و آن دایره مدار آن نقطه گویند که در نقطه
 تقابل است و به بعد از منطقه و آنها را دایره قطب آن کرده گویند مدار از قطب شمال قطب
 حرکت اولی است و آن ابدی الظهور است و قطب دیگر غایب چندی و آن ابدی الغایب است
 و حرکت اولی تا فلک نیم است و آن از شرق به غرب است و بر ششای جزئی که در خط استوا
 ماکنت را با خود برد خط استوا دایره عظیم است بر زمین کاین در سطح دایره
 معدل اندک منطقه فلک نیم و زمین را در و حمله کنند نیمه شمالی نیمه جنوبی و قطب
 او دو قطب حرکت اولی است است و آنرا از این گویند چون آفتاب بر آن آید و به

محتاج

طالع بر سر شود و ملک بر این خط سادی میگردد و افق خدایا بر دست نیز دایره
 حکم بر سر زمین که ملک بر خط سادی و افق خدایا بر دست نیز دایره
 طالع و غروب که گوییم هم میسر شود و آنچه در کتب میات معلوم میشود و آنست در هر
 که خط شمالی بر جهت راستن موضع است دایره معدل النهار که خط است و در سطح گویست بر این
 خطین شود و آنگاه حرکت ملک محلی است و هر قدر که حرکت اولی بر داری موافق حرکت
 النهار حرکت میکند نه طالع که نه غروب بلکه ارتفاع سادی بر میگردد پس هر کوی که
 خاصه خورده جهت شمال معدل حرکت جنوب شود یا از جهت جنوب بجهت شمال آید طالع کند
 و غروب پیش از غروب یکسال یک نیمه شب بود و یک نیمه روز و باینکه که سالی
 هست مقدّمات کرده که کائنات شمالی معدل النهار بودی تا روی تا یکی نزدیک می
 قلب فلک و میانی قطب ال عمل میزنست چه فلکی قطبی دیگر دارد و دو نقطه قطبی
 یا که که هم دو چیز است اگر وقتا به افتاب از میان می پیوند قطب شمالی بر سمت راست
 کنند و سبب مقام میشود و معدل النهار قطب قطب کاه زمین جانب شمالی افق است
 سیاهان و در این امراد حجاب ملک است یکسوی سبای برانده حرف و کسو کند باشد و این در
 دروی در این بحر محیط است و این سبب سبب آن تا یکی حجاب حرف و دشمنی را اندر ده و حجاب
 راسته بحر اعظم و در زمان است کالاش اندیشه نیک بر کردن تباری شورت کونیند عود
 شب است در غایت تاریکی ملک در جهت تاریک چون شب دایا میباید راحت دهد
 بپار این سبب با صورت این رخ ده آورد دشمن آورده بود یعنی ظاهر میگردد که درین صورت
 ده آورد است یا آنکه بر این با خودی آورده که بر روان ده آورد و هر که که مشکوک بر
 طراز این بر دشمنان طراز این شب سبب است دایا عودی در روز تاریک است ازین
 نیز سبب که در هر خطی سبب بر این ازین شب تیره نماید آوج بعد در این

A 79

[illegible]

[illegible]

حکایت از آن در که یک کتاب بسته ام بر مصلحت باز پوسته ام مظهر است او را بشنیده
و غزل بدو و در دانشش مثل بر تافته قافیه و در زبان بود و او بی علم و در زبان آید و در
بسته تخصیص طریقه او را در زبان بدو با جسته اعصار خوبی و استقامت در وجه طبع بدو
سرشت است مجموع است فانی منتظم از آن در نا که دیدن کتاب بسته ام و بر مصلحت باز
پوسته اگر جمیع را در سلسله کتب بر دارند و لیکن نویسنده رشته عقد ساز بر در شود جودا
فهرست بر سبک و زانوی حکمت بود و در تری قدرت طایفه از کتاب که البواب فصول کتاب
و در آن نویسنده فهرست بر در آستان از تانوی حکمت و در تری طبع و است همه ساقیان
که دانش کران که بر هم نشاندیم کران تا که از آن مراد بایستایان آن و در بیت که ختم بر دست
بدان کرد و در دانش کران یک بیت به یاد و در در آستان نوشته کران تا کران
آغاز و انجام بر آستان بر هم نشاندیم ای مقابل ساختیم پیش بر پر کهن فردوسی است که
سخن را پیش از آن کران همراه است چه نامیده را در دست سالی تمام ساخت چنانکه در
از درستی سخن خط را ندیده بود آنرا طرز را ندیده بود که در ده کفتم چه در او ای کتاب
نیز در آن جزو است هر بیت تلم و ششم که در باغ این نقش روم و کوبان کتاب است و در
نمود و در می آنچه در دست است از دست آن روم از خاک که در که بدن ناتوان من است
کلام این که سخنان است و در ساز باغ نویسنده کان بر و اینم فکر بدین را جسته تر شیخ
و اگر نه بدان و در آن سبک شری و در علم فیر سبک چه فیروزه خوشتر است و در شن جود
تشبیه تا بنفس شنی از غرائب است از سفته طبع کجی بر نیم فیروزه اش چون فیروزه معدنی
جودش چون در دریا که جود دایمان است خط شود خلک ز نالت ناله جهان کرد و
محقق موسی در ندره می شود که از کبر جنوبی شمس بجانب شرقی چهار خلیج بر آمده طبع
در آن و در دیگر بمغرب و خلیج احمر و خلیج فارس و خلیج اخضر و بر یک ساله

[illegible]

همه مردم و لایق از ترکستان و از اصفهان و از کوهستان و از غنای تخت و سران و از نام و از
به شربت هم از آب می کنند و می زنند و از این سخن ساخت که گوشت و از این می گویند که
از آب می کنند که قطعه است و است و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
فیله از اقیانوس و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
پند و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
از نایب و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
همچون گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
چند وقت شربت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
شربت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
چندین گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
ساخت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
سنگ و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
زین سخن و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
دست و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
پند و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
پند و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
است و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
قلم و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت
و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت و از این گوشت

ایشان محمد اعظم سلطان مرحوم از نگاه خلافت به ای آنکس که در کتب و کلام
ایمن و آن و سعادش کسان و غیر این آوازش بدست افتاد و دانش اندوزان از هر سو
فرزیم آمده رونق و استبان یافته و در کتب و کلام و دانش یافته شد و در افتاد که شری
نگاشته آید و خواستش بعضی سعادت اندوزان نیز بران باعث شد و فرستی اندک
از خلخال احتیاج بود و سید هیچ درونی آن بود که در اوقات افتاد و جامه از نماند و در دست
کرده آید و سید هیچ و از بازی تازه بر آنکه تحت که همه جمعی را بر هم زد و سپید از آن
مثل مقوی بیسپاه بودی خود برات بر طرفی گرفته بیا و ملن راه ناکامی برداشتند
غربت در مردم راه یافت و در آنکه کی ستر شد و آورد و پشتری بسپید از داد و همراهی فزاید
برخی هم در دواخی آنکه در کی تب تب خیزی پسند و در پایش این جملی آنکست نمازگار
شدند و به کار دانش بر هم خورد و تا به چو کارگاه تعلیم بر آنکه کی یافت اگر چه بعضی
سعادت مند از میجو ستم و تملکش کرده شود تا جامه آسان شد و دیگ هر سید لیکن
خاطر شمشیر و آن نمی آمد عبرت ساخته جان نیز از من دل میکردت تا چو کج حملی کردند
کاسبی از ناسازی روزگار و بی از دوری خانمان خون جگر بخورد و دین نزدیکی بشا برادر
بفرستد و کج کجوس و ملت نداشت تا چو همراهی همان قانده بر یک آید بانی تا با رضین
رسید از آنجا باری که راه تا نیز آن سر انجام داده اند و آن رنج کشی بجان آمد چندی نگذشت
بود که روزگار از این خود بر گردانید برخی از مردم قریبی را به جبر و سب و گرفت و رنج
بچاران بعضی به سب و ناتوانی نداشت چون یکی بودن سری بوقوع نداشت تا چو دل را
خانمان بر گرفت و در کوچه و خیابان تقسیم شد بر ساحل در اینجا بیاه طبع سکونت آمد
و در سب و در مایه بگرام بر آمده و تقسیم بر کسب آنی و نیز بارها آمد و در آنجا سکونت
باین چنین مایه تر و در سودن گرفتند اگر چه سب شده جمیع بدست و در

A79

قد الحرة والفتنة في الحوزة المشركية وكتب مقبرة اعني تبرج كمانه زيارت من تصديقات مولانا واولادها
جناب فياض عامياد حضرت مخدوم صاحب جهان نافر عليه السلام بقدم شكستيه قيم احقر
الاعباد فقير احمد الزمان قد وكنش المير نوره واولاده وغيره حبيب فراموش جهان
مخدوم اوستاد فياض قبيك وكتبه مستفيدان و مستفيدات بان قانع صاحب انعام العبد حسن ولد
سعيد جناب فياض استاذ فضل العلماء قد وده العلماء و تقدر ارجاب علوم منون قانع
نور محمد بن محمد برادر نور محمد قد متوطن نيك كوش قاضي محمد جان و حال رونق خوش منون
جناب زيارت منسل قصبه كجراته بجانب مشرق و كرهه جگر بنده يكي از كمتر تميزين و كمتر
خادمان اين جناب است و نشر شفقت زياره از جميع بنامه دران وضع و شريف در باره احقر
بجست از قديم الايام متوطن موضع سرادان متصل به زواني سنده جوان و در حال موجود است
كردن تفرقه از اوصاف مصيبت گرفتار شده كه اخوي اعز شني احمد در عمر ۲۴ سال و عزيزي
احمد ذي طبع جگر مي برادرم انعام العبد يكي كه كتب علوم از جناب مخدوم كرده بود در عمر ۳۰ سالگي
ميتايد از وطن مانور آواره شده در موضع بوجوش مسالووان در حاله دكاندي مي كارد

صورت اجتماعیه در وقت ورود اول مقدمه وقت اول نیز تاریخ ۲۱ شهریور ماه ۱۳۰۲
شماره ۱۱۹ مجله مقدمه معاینه ۱۱ ماه به یکم به یکم به یکم به یکم به یکم به یکم به یکم به یکم
نسخه مشتمل بر ۱۱۹ مجله مقدمه معاینه ۱۱ ماه به یکم به یکم به یکم به یکم به یکم به یکم به یکم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد فقد حضر في هذا المجلس

عزير الشريفة السيد محمد باقر

فرغ من قراءة كتاب

الآداب الفاضلة

التي هي من آداب السلوك

والتي هي من آداب

العلماء والصلحاء

والتي هي من آداب

النبلاء والسيوف

